اووم سرود

ګل غوټۍ

Ketabton.com

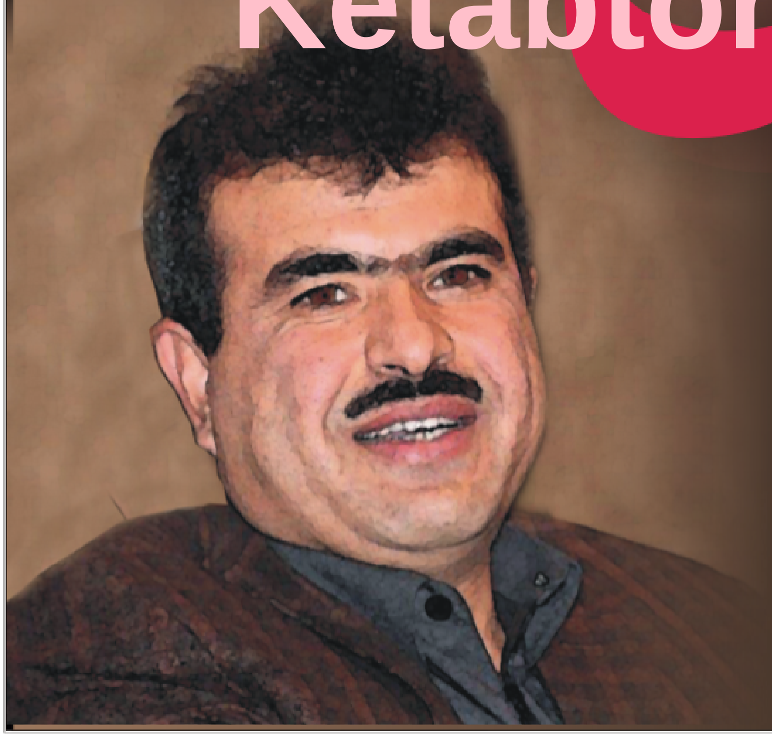

عبدالغفور لیوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټې ته اووم سرود

(شعري ټولګه)

لیکوال:

عبدالغفور لیوال

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ګلغوټۍ ته اووم سرود

ليکوال: عبدالغفور لېوال

خپرندوی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډيزاين: ضياء ساپی

پښتۍ ډيزاين: فياض حميد

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۷۹)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغې ته،

چې لاهم زما "ټوله شاعري" ده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې د دې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانې ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ښکلی دی!

ګلغوټۍ وغوړېده او زه ایله پوه شوم، چې (ژوند ښکلی دی !).

ځینې یاران راځخه وپوښتي: ایا ریښتیا ژوند ښکلی دی؟

په دې زخم زخم چاپیریال کې، په دې کرکه کرکه ماحول کې. دلوګیو، لنبو، زګیرویو، ساندو، غمونو او دردونو په دې زمانه کې به نو ژوند څنګه ښکلی وي؟

زه وخاندم او همدومره ورته وو ایم: تاسو دخپلې ګلغوټۍ خندا او غوړېدا لیدلې ده؟

دوی نور هم حیران شي؛ کومه ګلغوټۍ ؟کومه خندا؟

هو مور همدا سې یو، د اور او لنبو په چم کې نو د ګلغوټۍ خندا له کومه شي؟ مور خو دنړۍ پرسر دوزخیان پیدا یو، خو ماته، هو ! ما نېکمرغه ته ګلغوټۍ وخندل او زه یې دې باور ته ورسولم، چې: (ژوند ښکلی دی !)

زه د ژوند د ښکلا پر تفسیر بوخت شوم، خلکو ته مې دژوند ښکلا ورښووله، ماویل دا غمځپلي دا ژوند رټلي، دا لنبو سیزلي او دا زخمونو دردولي به هم د ژوند ښکلاته بوځم، زه به دوی ته دخپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ خندا وروښیم، دوی به باوري کړم، چې ژوند ښکلی دی... زه بوخت وم، خواري مې کوله، ماویل دا د زمکې پرسر دوزخیان حق لري، چې پوه شي: (ژوند ښکلی دی !) ما ځان همدې ته سپارلی و او بوخت وم، چې د ژوند ښکلا وژباړم...

... او ګلغوټۍ لا ماته په تمه وه، زما انتظارېې کاوه، ماویل: دا دی در وزګاریږم او له خندا څخه دې ځانته دژوند سیوری جوړوم، له شونډو دې د ښکلا خوند زبېښم او له عطرو دې د روح تنده خړوبوم. ماویل بس همدومره، چې خلکو ته یې سپینه کړم؛ (ژوند ښکلی دی !) نور نو بېرته ګلغوټۍ ته ورګرځم.... خو چې شاته مې کتل: ګلغوټۍ تللې وه.

ګلغوټۍ چېرته لړې په خپل یو ازیتوب کې ورکه شوې وه، نه پوهېږم سپرلي په مخه ورغلي وو، که خزانونه، واورې که توپانونه ؟ شبنم که عطرورینې ورېږمې؟ خدایزه څه به پرې راغلي وو؟

هو ! ګلغوټۍ تللې وه، له مانه مروره تللې وه، تر ډېر انتظار وروسته ورو ورو ستومانه شوې وه، ژړلي یې وو او ژړلي یې وو....

زه لا لګیا وم، خلکو ته مې ویل: (ژوند ښکلی دی !) ما دژوند الهام دهغې ګلغوټۍ له خندا او ښکلا څخه اخیسته، چې هغه نوره نه وه، چې انتظار ستومانه کړې وه او له ما څخه یې زړه صبر کړی و، نه نه، توبه ! زړه یې نو چېرته صبر کړی و؟ دهغې خو له مانه زړه نه صبریږي، خو هسې یې په زړه دصبر ډبره اړولې وه، چې تلله، نو کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا لیدلي وه او ویل یې: هغې نور نه خندل، ښکلا یې خزان شوې وه او نوره نو هغه مسته او په زلما کې ګلغوټۍ نه وه...

زما پر شونډو د: (ژوند ښکلی دی!) نغمې لا سندرو ته ښکلا ښښله، چې پام مې شو، ګلغوټۍ نوره نه شته، هغه تللې ده، خدایزده په کومه او چېرته، څنګه او ولې؟

خلکو زما په ترانو او سندروکې د ګلغوټۍ د خندا، ښکلا، زلما او مستۍ نښې لټولې او ورو ورو یې باور راته، چې (ژوند ښکلی دی!) د خلکو زخمونو ورو ورو خولې راټولولې او غمونه یې مړاوې کېدل، خو ما په خپلو سترګو کې د اوښکو د باران ترشا لیدل چې ګلغوټۍ نه شته، ګلغوټۍ تللې ده.

زما سندرې هم غمجنې شوې، زما په سندرو کې سوز پیدا شو، زما په ترانو کې د ګلغوټۍ د بېلتانه اور نڅا پیل کړه، زما په شعرونو کې د ګلغوټۍ یادونو لنبې پیل کړې او خلکو لا د ژوند د ښکلا تفسیر غوښته...

اه! خدای دې څوک په داسې غم نه اخته کوي! یوه خوا غمجن خلک او بله خوا د ګلغوټۍ بېلتون!

ما د ګلغوټۍ یادونو ته ترانې وویلې، په هغې پسې مې ژړاوې سندرې کړلې، کله مې چې په خوب ولیدله، نو ښې ډېرې کیسې مې ورته وکړلې، څوځلې مې ورغږ کړل:

اهای! ګلغوټۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې د ښکلا او خندا ننبې !

اې زما ټولې مينې ! راوګرځه ! بېرته راشه ! ما مه پرېږده !

خو د ګلغوټۍ هېڅ غږ بېرته رانه غی. يوازې زما خپل غږ زما په شعرونو او ترانو کې ازانګې کولې او چيغې يې وهلې ، ګلغوټۍ نه وه.

ما خپلې ساندې، چيغې، دردونه سر يوځای کړل، د ژوند د ښکلا تفسيرونه مې راټول کړل، د ګلغوټۍ د ښايست ستاينې مې وپيېلې او دهغې د خندا ، عطرو او مستۍ په تار کې مې هار کړلې. د غمونو ، بېلتانه، ښکلاوو ، مستيو ، عطرونو ، زخمونو ، خنداګانو او يادونو ټول غمي مې سره و اوډل او دا ټولګه (ګلغوټۍ ته اووم سرود) ترې جوړه شوه.

ستا سو په ياد دي؟ چې ابل ځلې مې درته ويلي وو: ولاړ شئ او هغې ته ووايئ چې: ((ته زما ټوله شاعري يې !))

نه پوهيږم، هغې خوږې رسوايي څه پېښ کړل؟ ګلغوټۍ زما ټوله شاعري وه ، ده او وي به ! خو ګلغوټۍ اوس تللې ده او زه د ژوند د ښکلا د تفسير او په هغې پسې د ساندو او ژړا په بريد کې لا ژوندی يم، شاعري کوم، ترانې وايم او له ساندو څخه سندرې جوړوم.

زما ګلغوټۍ تللې ده، هغه بېرته نه راګرځي، هغه مروره ده او د تل لپاره يې زه پرېښی يم. لاهم باور لرم چې هېر کړی يې نه يم ، لا يې په ياد يم، لا هم زما لپاره خاندي او زما په نامه ښکلا او عطر ښندي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګلغوټۍ عطر او خواږه په خوب وینم، ځکه خو باور لرم ، چې لا یې نه یم هېر کړی او لا یې په یاد یم. زه سوزم، ځورېږم، په ګلغوټۍ پسې خپه یم، خو... تاسو ته لاهم وایم، چې:

ژوند ښکلی دی !

درناوی او مینه !

لېوال

دکب شپږمه ۱۳۹۴ لمریز

کابل-کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازی

مکه

سپېڅلې شوه ، رڼا شوه

یوه سپینه رڼا.

ستورو (سلام) وکړ

(سلام) څه مانا ؟

مانا ، چې سوله دې پرتاوې مکې !

استازې پل کېښود دعرش له نوره.

استازی راغی ، چې د ژوند زیری پرخلکو وکړي

استازې هغه ، په ژوندوني ، خښېدونکې نجونې ولیدلې

چې په کوشنیو لاسو

اسمان ته ګوته نیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای نه استازی غواړي.

استازی راغی، چې انسان نه ورکه شوې عاطفه پیدا کړي

استازي غږ وکړ: مه !

((دغه وړې نجونې په کومه ګناه ووژل شوې؟))

استازی ښکلی و

استازی ستر و

استازي (اقرأ) وویل

استازي ټول انسانیت ته دلوستلو سمندر وباښه

او مکه

ښکلې شوه ، رڼا شوه یوه سپینه رڼا

استازي لمر په زړه کې راوړ

او سپوږمۍ ورته په ملا نیمه شوه

استازي مینه راوړه

استازي سوله راوړه.

استازي وویل: پناه غواړم له هغې کرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د قابیل په لاس یې وینه د هابیل تویې کړه.

استازي ذکر د خرما او د غنمو په دانو پیل کړ

استازي لوړه پر زیتون یاده کړه

استازي شین فصل دژوند وکاره

لکه مکې ته پاس د ستورو سلام

استازي یوبل ته (سلام) راوړ

استازي موږ ته خوږ اسلام راوړ.

۱۳۹۴د جدي لومړۍ، د میلاد مبارکه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایزیب

د سپوږمۍ ها رڼه شپه دې په یاد ېږي ؟
چې موسترګې وې اسمان کې سرګردانه
تا وېل : ستا اوزما ستوري لټوو مه
چې دبخت پر منارو یې کړو روښانه

شرهار ته داوبو چې نښېدلې
ستادزلفو سلسلې په مکیزونو
د سپوږمۍ رڼا ته سیوري دبڼو وو
چې پرسپین بارخو لوېدل په تیندکونو

دواړه ناست وو پرډبره ، پښې اوبو کې
څپې غلې غلې راغلې ستا ښکلاته
ستا وړووړو خبرو ته یې غوږ و
څو زرین کبان راتول وو زموږ خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شوخۍ شوخۍ مې پښو تراوبولاندې
شرنګولې ستا پايزېب کې وړې پانې
چې ناڅاپه د زنځير کړۍ شوه خلاصه
پايزېب ډوب شو په اوبو کې څانګې وانګې

له موسکا سره دې ګډه غوسه ګُل شوه
مادې ولېده ګيله د سپوږمۍ ځل ته
چې پايزېب مې راپيدا کړه په چينه کې
لاس دې کوز کړه ان د سپينو شګو تل ته

ما چې لاس د چينې کومې ته وراوږد کړ
طلايي ماهيان په منډه منډه ولاړل
په څپو کې د سپوږمۍ رڼا شوه رنګه
او د ستورو تصويرونه لاس ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پايزيب مې سپينو ښګو کې ونه مونند
زرزري کبانو ، خدايزده چېرې وړی
ستا خوږه غوسه سپوږمۍ ته ځلېدله
زه ولاړ وم ملامت پرغاړه پړی

تا په تورو سترګو ويرولم
دخوږې شوخۍ په نازدې ځورولم
چې يودم شوې په کټ کټ خندا راماته
دلامده لاس په اوبو دې وويشتلم

وېل دې: څه سرنه دې ځار زما پايزيب شه
د سپوږمۍ همدغې شپې ته دې يادګاروي
ښاپيريو داوبو ته به يې پريږدو
دزري کبانو تاج ته به په کاروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رڼا شوه ، په چينه کې يې بيا ګوره
زه به ګرځم ترهغو ، يوه پايزېب کې
چې مونـدلې دې وي ورکه په اوبـوکې
چې راوړې دې جوړه وي په خپل جېب کې

هغه شپه چې راروان وو له چينې نه
ستا يوه پايزېب شرنګا کوله
د سپوږمۍ ها سپينو سپينو پلوشوته
ستا خـوږې موسکا ځلاکوله

ستوري نه دي زاړه شوي ، سپوږمۍ شته لا
خو چينې نه طلايي کبان اوس تللي
د څپو خاموشه غږ ته شپه يوازې
مرجانونه د خندا دې ترې هېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یــوازې ، تــه یــوازې ، ژونــد نیمګــړی
دیــوه پـایزیــب شــرنګا پــه خــوب ویــده ده
هـــره ورځ د چینـــو شـــګې لټومـــه
ستـا پـا یزیب تـه مـې لاوس هـم تلوسـه ده

څــو زنځیــره مــې چینــو کــې دي مونــدلي
خدا یزده کـوم یـو یـې جوړه ستاد پا یزیب دی
چــې درځــم بــه ، اوســتا ورکــه بــه دروړمــه
لاتراوســه مــې تــش تــور ســاتلی جیــب دی

خو ته نه یې ، شپې تیارې دي ، چینې ګونګې
زرزري کبـــان پــټ شــوي پــه تــورتم کــې
زه مونـــدلیو زنځیرونـــو تـــه زنګیـــږم
دیـوه پـایزیـب شـرنګ نـه شـته پـه دې چـم کـې

۱۳۹۳ - وږی –۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

څړیکه

هــره ســاه مــې زړه نــه راچــاپېره شــې
ووایــه ، نــو څنګــه بــه مــې هېــره شــې

زه یــــې تېــــروم ، مګــــر تېرېــــږي نــــه
ژونــد درتــه ولاړ دی ، چــې پــرې تېــره شــې

اوس مــې هــم پــه زړه کــې لکــه څړیکــه یــې
غــم چــې شــي ژور ، تــه رابرســېره شــې

زه یــم مــات ســاغر اوتــه دمــی نشــه
څــومره چــې زړیــږم ، هــومره ډېــره شــې

زړه ، لکــه یوســف، لا پــه بــازار کــې دی
راشــه !خریــدارو کــې بــه شــمېره شــې

۱۳۹۲ زمری ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تیارې او نور ګرداو

ارامه کېنه
هېڅ مه وایه
ژاړه مه، سترګې دې هم مه رپوه
ته مې کلو نه وروسته
هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې
غواړم باور وکړم، چې خوب نه وینم

+++

پر بېړده چې سترګو ته دې مخامخ په ځیر وګورم
هېڅ په کې نه دي بدل
بس د ځوانۍ د هاغې شوخې جلوې ځای تش دی
یوه مرموزه خواشیني په کې ځپې ځپې ښکلا ویشي

+++

په تورو زلفو کې دې تار تار حنایي کرښې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو هیږمه د څه ننبې دي

هیڅ پسې مه ګرځه ، ژوندون بس همدغه شیبه دی

پر اننګو دې هم د اوښکو د تناکو پښو پلونه وینم

شونډې دي لاهم د ګلاب تر پاڼو نرمې ښکاري

هیڅ مه وایه

خیر دی ،بس یو څو شیبې ارامه کینه

لاهم حیران یم ، چې د اته یې ؟

که په خوب دې وینم ؟

لاهم چې مو سکه شې

پرمخ دې

د غوټۍ په څېر د سیوري او رڼا ترمنځ ګرداو جوړ شي

د اسې تصویر مې لاهم وژني ، زړه مې وتخنوي

نه ، ته په ویښه مخامخ نا سته یې

پام !

ګیلې پریږده !خیر دی هیڅ مه وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوارم باور وکړم چې خوب نه وینم

غوارم داومنم چې بخت مې ویښ دی

اوبدمرغي مړه شوې...

هو !

ته په ارامه کینه

هېڅ مه وایه

ژاړه مه ، سترګې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې

غوارم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

۱۳۹۲- اسد- ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ، شپه او مساپر

لامې په ذهن کې بلېږي داسې
لکه د تورې شپې په غېږ کې د بيابان لمبه
چې له يو تللي مساپر هېره شي
مساپر يخ وهلى ،
مساپر لار نه ويني
شاته د اور وروستۍ لمبه ځلېږي:
راشه چې تود دې کړمه
راشه رڼا درکړمه ، ودې سېزم
بېرته راوګرځه ، تياره ده ، شپه ده
راشه يخني ده ، مرګ دى
مساپر ژاړي ، مساپر وړاندې ځي
مساپر اور نه تښتي
مساپر غېږ کې لمبه نه شي وړلاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر اور ته شا کړه

مساپر مرګ ته مخامخ ولاړ دی

اور ته چې ګوري

د لمبې ځلا یې سترګو کې د اوښکو څاڅکي لا ځلوي

ستا تصویرونه مې په اوښکو کې همداسې پټ دي

تا ته مې شا ده او مرګي ته مخه

د ژوند سره تیاره لا پای نه لري

زه، لالهانده مساپر د ژوند په لویه بیدیا

ته مې د ذهن تورو شپو کې شا ته پاتې لمبه

چې نه دې وړای

نه پرېښودلای شمه.

۱۳۹۲ د چنګاښ یوولسمه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد

باد
ډیوه ووژله
خو ستا تصویر پاتې شو
لا په تیاره کې دې هم سترګو نه ښکلا وریده
باد
د کړکۍ له ګرزولو نه ستومانه،
پرخپل ځان راتاو شو
او په چوپتیا کې مې ایله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د خوږو شونډو کيسه ولوسته

باد

د باران پاسته ګامونه تېز کړل

ماويل

دونو د پېغلوټو څانګو شنه ګريوان ته لاس اچوي

د باران شرک نه دې ساړه وشول

په مټو کې مې پټه شولې

باد

ستا د غېږې عطرو مست کړ

د نارنجو د غوټيو په غومبورو يې غاښ ولګاوه

لمده چوغکه ترڅجې لاندې له شرمه سره شوه

باد

هرڅه وکړل ، خو ماپرې نه ښوده

چې ستا لامده وربل ته لاس دروړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیګاه مې ټول ماښام دباد شوخي ته مخ ونیوه

چې ستا پرتن باندې لامده کمیس ته لار ونه کړي

باد

چې ترتا ، زه راچاپیر ولیدم

غریب

ستومانه ، لالهانده په ځنګله کې ورک شو .

۱۳۹۳ حمل ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد

درد ،

مستي او غم زما د شپې ملګري
سبګاه مې تا پسې ژړل،
چې مې له سترګو څاڅکي څاڅکي شراب
وڅڅېدل
زه ((بد)) یم
څومره مې وژړل چې و پوهېدم
زه ((بد)) یم
هره ورځ غواړم چې ستا غږ واورم
هره ورځ غواړم تا ته وو ایم ،
چې څومره مې په زړه وریږې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ غواړم درته ووایم خپه یم خپه

هره ورځ غواړم یوه داسې بهانه پیدا کړم،

چې بس تا ووینمه

که ته غوسه شې او که هر څه وشي

مګر چې ودې ګورم.

خو هره ورځ خپل د غه تریخ انتظار

د څو ترخو څاڅکو په اورو مینځم

او تا پرې نه خبروم

ځکه له ډېرې ژړا وروسته پوه شوم

زه ((بد)) یم

بد

لکه له سترګو څڅېدلی د شرابو

څاڅکی

۲۲لیندۍ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

ستا د یاد و نو
او هېرولو ترمنځ
په برزخ کې
ژوند داسې دی ،
لکه یوه وچه پاڼه
چې له څانګې راپریوځي
د باد پر اوږو
او لا پر ځمکه ما ته شوې نه وي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ

يو مازيګر دې زلفې،
داسې پر لوخو وليو خورې شوې
لکه په شپه کې چې د اوبو څپې
د سپوږمۍ له وړانګو سره ګډې شي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

اوس هم
هرمازیګر ستا د شونډو خوند
او د غېږې عطر
ما
له ستومانۍ ژغوري
هغو کلونو ، عادت کړی یم.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېټ نيکه

ټک ، ټک ، ټک

ستومانه غږ

دبيټ نيکه دماتې شوې امسا ،

له سوې زمکې دلوګيو تورماران پاڅيږي

لمر ،دودغړن، لکه له سرو سکروټو وتې سکه

باد په خوني سترګو راغلی ، هديره کې ګډ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد وړی، تړی د کوم سوي وربل وږم بوړبوکۍ ته سپاري

او دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې ،

لاخړ اسمان ته په دعا پورته دي

چوپتیا سندرې وايي

نیکه دلرې زمانې

دغرو له شانه راځي

سترې ستومانه راځي،

هغه خپل لاس

پر خپلو سپینو وروځو پاس ایښی دی،

خو هېڅوک نشته

ان

یو ژوندی سیوری هم نه ښوریږي ،

او دنیکه سترګې پوښتنې کوي:

((لویه خدایه ،لویه خدایه !

ستا په مېنه په هرځایه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دلته دي د غرو لمنې

زموږ کيږدۍ خو پکې نشته ؟

دا وګړي چيرې تللي ؟

لو يه خدايه لو يه خدايه !))

بيت نيکه غوږ نيولی

چوپتيا سندرې وايي

يوازې باد ته دايرو ډمې په کرکه ناځي

په دې چوپتيا کې

يوناځاپه له کوم لوري دآسونو د پښو آواز

په نيکه خوږ لګيږي:

((څوک به وي ؟))

په مهربانه نظر ځير شو دافق لوري ته:

((آه

احمد دی، زما سرلوړی بچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د سترې پښتونخوا ه شهنشاه
له خپل و یارلي لوی لښکر سره به چیرې د رومې،
چې لړ ترې و پوښتم ؛زما د ستر ټبر کډه په کومه تللې ؟
آسونه ځغلي
لیوني آسونه
آسونه باد سره همزولي ،
خونړو سترګو نه اور بادوي
خو تر آسونو مخکې
یو څوتورسرې ، ماشومان ، بوډاګان
په پیله پښو
کله راو پرځي او بیرته هسک شي
سپاره په تورو ورنه وریبي ببر سرونه
او زمکه ژر له تندې وزغمي ماشومې وینې
نیکه حیران پاتې دی
څوک ، ولې ، چا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! داګرده ستا سکه بچي وو

څوک په آسونو سواره

او څوک ترمخه د مرګي پر مزله

یو په یوه مذهب او بل یې له کوم بله خېله

او س ستر احمد نشته ،

همدادي ستا دکور وګړي...

نه !نه !

نیکه ،پرزمکه اوښکې وپاشلې

که خاوره تږې وي ، دا اوښکې یې ((د مور شیدې سه !))

زما دبچو وینې دې ببرته راکړي.

هاغه دی زما دننګیالي هوتک دتورې آواز

ورځم لمن یې نیسم

زویه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورونږو نه دې ورونه بچ کړه

د تورو لاستي مات کړه

هله میرویسه زویه...

خو دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

نه بابا داسې نده

دا دهوتک د تورې غر ندی ، دا ستا لمسي دي

چې یو له بل څخه ورمیږ پرې کوي

یوه ته پارس کې چا ماغزه ورکړي

بل د پرنګ له ابلیسانو نه سبق ویلی

یو له عربو نه کځوړه پرشا

بل د ترخو پاتیو دیګ ته ناست دی

خپل بچي وژني دآجوج او دماجوج په نامه...

نه !نه !

نیکه د خپلې شملې څنډه ترغاښونو لاندې ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بچو باندې يې کوډې کړي

زما بچي ويده دي

هاغه دی زما غازي امان مشال په لاس ولاړ دی

ورځم ، چې ويښ يې کړي ، کتاب ور کړي

د دې دنيا له رڼاګانو نه يو باب ورکړي...

خو ديوازې اوراخيستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! امان ندی ، غازي دې ندی

هغه يې وخته لا د کفر په نامه شړلی

بابا ! مشال نشته رڼا يې نشته

دا خوبې ستا پر زړه مېنه باندې اور بل کړی

چا ورته راوړل د ګاونډ له کوره تور لاسونه

ستا د کلا په برج يې اور پورې کړ

چې پرې الف او بې بيا ونه ليکي

ستا د خوږو لمسو په لاس کې تختې وسوزيدې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ! نه !

لمسي مې ځارشم

که د شیطان سترګې لمبې غواړي زما پر مېنه

زما هډوکو ته دې اور واچوي

خو زما د ښکلې ملالۍ وربل ته اور مه نیسئ

زما د لمسو د کتابو بورجل ته اور مه نیسئ.

نیکه سلګۍ وهي

په ملا ماتیږي

نیکه ، د سپینو وروځو لاندې ځلید لې سترګې

د خړ اسمان تتېر ته پورته کړلې

او د یوازې اوراخیستې ونې دډ ته کیناست

بابا لاسونه د دعا اسمان ته لپه نیسي:

لویه خدایه ، لویه خدایه !

ستا په مېنه په هرځایه

غرولاړ دی د رناوي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ژوي په زاري کې
دلته دي دغرولمنې
زموږ کيږدۍ دي په اورسوې
پکې ډير کړې لويه خدايه
لوستي ، لوستي داوګړي
په سرونو کې يې پوهه
او په زړونو کې يې مينه
لويه خدايه لويه خدايه
دلته موږ باندې اوربل دی
تورلوګی دی توربورجل دی
مينه ستا کې موږ ميشته يو
بل دچا په مله تله نه يو
هسک او مزکه نغښته ستا ده
دمړو ، وده له تا ده
داپالنه ستا ده خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه لويه خدايه

پکې ډير کړې لويه خدايه

لوستي، لوستي دا وګړي

په سرونو کې يې پوهه

او په زړونو کې يې مينه

لويه خدايه لويه خدايه.

۱۳۹۰ د کب دربيمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکې سترګې

او له سترګو ورک سړی

له ډیرې تندې مې ستومانه بدن څړیکې وهي
او له پښو نه مې دوینو څاڅکي کربښه کربښه
دبیابان په وروستنیو شګو لیکي دمزله سندره
دادی دښار پر دروازه ولاړ یم
داسې څوک شته ؟
چې مې خړوب کړي،
چې یو یخ جام راکړي دسترګو د موسکا له چینو ؟
هه !
څومره بېځایه تمه
څومره ناپایه هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه پردیس ، مګر په دې بازار کې څوک پېژني ؟
نه مې لستوڼي کې درهم شته نه کيسه کې سکه
څومره بدمرغه ښار دی
څه ناخبره ښاريان
هېڅوک به خپل اتل ونه پېژني
دټولو هېر يمه ، دهرچا له خاطر وتلی
مګر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا دچا دي ؟
څومره خوږې دي ، څومره ښې لګيږي ؟
کلونه وړاندې، د سفر په لومړني منزل کې
زما پرماشومو پاپليو او زلميو شيبو
داسې خوږې داسې مغرورې سترګې
ما سره مل له دغه ښاره ولاړې
هغه کلونه ، د رويا په تال کې وزنګېدم
او د سفر په لومړني توپان کې
هغه دوه سترګې رانه ورکې شولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا تلمه تلمه دځوانۍ په لوري

هې میدان و طې میدان وخار مغیلان

چې پر کوچۍ لیلا مې پېښه وشوه

یوه شپه دمه شوم

ترزلفولاندې خوب راغی

دژوند ستومانه ساه مې دمه کړله...

خو ګلغوټۍ په غوړېدو وه چې راویښ یې کړمه

دژوند له دمې یې راپاڅولم

یوه د اور په لمبه رنګ ګلغوټۍ

یوه نازکه پاڼه ډکه

له سکروټو دعشق

دګلغوټۍ دمینې اور رانه کوچۍ هېره کړه

لکه پیریانو وي نیولی

لکه کوډو بنګسارکړی سړی

دژوند په وچه په سوزانه دښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپلې اوښکې ګلغوټۍ ته ورکړې

چې رانه مړاوې نه شي

خو زما په اوښکو د سکروټو اورلمبه لمبه شو

ګلغوټۍ وسیزلم

ګلغوټۍ دود شوه ګلغوټۍ ولاړه

زما د سفر وروستی منزل یې ددوزخ درشل کړ...

تردې مې وروسته هرڅه هېر دي ، هېڅ مې نه یادیږي

اودادی زه دژوند ستومانه پردېس

له ډیرې تندې مې ستومانه بدن ځړیکې وهي

او له پڼو نه مې دوینو ځاځکي کرښه کرښه

دبیابان په وروستنیو شګو لیکي دمزله سندره

خو ، په دې ښارکې دچا نه یم په یاد

مګر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا دچا دي ؟

څومره خوږې دي ، څومره ښې لګیږي ؟

یوڅوک دې دومره راته ووایي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه دوه ستر ګې د رويا دي ؟

د کوچۍ دي ؟

که د هغې اورنۍ ګلغوټۍ ،

چې يې زما د سفر لاره له لمبو ډکه کړه ؟

په ټول بازار کې همدا دوه ستر ګې دي

چې لا زما لپاره مينه لري

خو زه ترې ورک يم ، ما موندلای نه شي

او زه لا نه پوهېږم

چې زما له دربيو منزلونو څخه

دغه اشنا ، دغه خوږې ستر ګې د چا پاتې دي ؟

۱۳۹۱ وږی ۹

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ ملنډې وهي

((ابن سینا)) لاهم له بلخه تښتي

((خوشال)) د خپل ولس په بده بد مرغۍ خواشینی

دومره غوسه دی

چې د توري تیغ یې موټې کې دوینو فوارې جوړوي

د تاریخ باد د ((مارکس)) په ږیره کې پټ شوی

پاڼې پاڼې ((کاپیټال)) اړوي

دلته په وچ ((زرنګاربڼ)) کې څو زلمي

یو د بل وینو ته د تندې په سیاست لګیا دي

د((سید جمال)) په ورکې مېښې پسې سترېو خلکو

د هغه ټوله وینا ومینځله

یوازې یو ټکی د (مرګ) په کې روښانه پاتې

او ((ماووځونګ)) لکه دلوی ښامار وړوکی چینجی

لاهم د ځو (روښانفکرانو) په مغزو کې ښوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ((قم)) نه هره ورځ راځي د (ماتمونو سیاست)
او د ((قطبینو)) مریدان لا د جګړو په اړمیو سترې.
موږ د تاریخ د خونړیو کوڅو ورک لاروي
چې ((نن)) مو هېره او ((سبا)) مو په ډبرو ویشتي
لا هم د ((خرو ځنورو)) ((پینځه ګون)) ته لاس د سوال نیولی
او یا لګیایو ((کله دارو)) باندې غرونه او سیندونه پلورو.
تاریخ شاهد دی
او په موږ پورې ملنډې وهي.

۱۳۸۹ کب ۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشه

دروازه وټکېده ،

زه مې د مور کوټې ته ورغلم چې ویې پوښتم:

مورې څادر مې چیرې...

تشې کوټې په مخ څپېړه راکړه

او چې کتل مې

بهر

بیا څه خپلوان وو د مورکۍ په فاتحه راغلي.

۱۳۹۱ سلواغه ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته او هره شپه

کړۍ کړۍ لوګی او ستا د زلفو تاو راتاو
د شیشې غاړه کې قل قل او ستا د سترګو ځمبل
څرخ راڅرخ پر پیاله بله لمبه
ګرده راګرده ستا د شنې لمنې ښکلې جلوه
زما یې مستۍ سره څه ؟
زه خو یوازې له دې ټولو څخه
ستا د تخیل لپاره رنګ اخلم
زه ستا تصویر هره شپه دا سې پر خپل ذهن کاږم.

۱۳۹۲ ثور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناه او ویاړ

ځمکه ځای نه راکوي
چیرته د ناستې ، یا د ملاستې
د قدم وهلو
چیرته په دوه پښو د څو شیبې ولاړې ځای له چا وغواړم؟
د ټولو زړونو دروازې تړلې
د ټولو سترګو کړکۍ بندې
ټولې خولې خلاصې دي
په دې وطن کې مینه لویه ګناه
او تر ټولو لوی ویاړ د انسان وژل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ښکلې تللې ورځې

ها وختونه ، تېر وختونه
چې ايمان ولا په زړو کې
نه شپېلۍ کې د ټوپکو
هلکان وو ، په ترپکو
جينکۍ وې په چکچکو

څه وختونه ، تېروختونه
چې نکريزو کې لا رنګ و
د شپانه رباب ترڅنګ و
چې ناوونو کې رمې وې
او نغريو کې لمبې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وختونه ، هاغه ورځې
چې به پلار بزغلي راوړل
چمچه مست به شنيلي راوړل
د کور شاته به نارې شوې
بنجاره به بنګړي راوړل

هاغه شپې په ستوريو ښکلې
چې ديوان به تول بندي وو
د انۍ خوږو کيسو کې
ښاپيرۍ به ګرځېدلې
زموږ د ښار خږو کوڅو کې

هاغه ورځې ، تللې ورځې
چې ملا به هم مين و
د چړيانو به مېلې وې
په شړشمو غوړې ځنې
د رنجو به يې وسمې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه مستې ، خوږې ورځې
چې جګړه و ه ، خود سترګو
غلا به وشوه د مچکو
چې به پټ دیدن ته ولاړو
کرکړې به شوې د چرګو

څه وختونه ، تېروختونه
شورماشور د زاړه ښارو
چې ودان د سات منار و
نه لونګۍ وې سیاسي شوې
نه په ږیرو د چا کارو

ها روښانه د خدای ورځې
چې پرخوله و ، د عشق توری
چې لاهسک و زموږ ستوری
چې هوښیار سړی وزیر و
چې پاچاو د خدای سیوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه تللې ښکلې ورځې
چې د مور دلاس ډوډۍ وه
ورنه ډکه به شکرې وه
د چارماغو به لمن شوه
د ممیزو به خولۍ وه

هاغه ورځې مې ارمان دي
هغه شپې مې را یادیږي
مورکۍ بیا دې زنګون کیږده
ستا کیسې مې را یادیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

چېرتــــه دي شــــراب ارغـــواني يو جـــام ؟
راکـــــړه ستاد شــــونډو الــــواني يوجـــام

لاس د ســـپرلي ښـــکلی شـــي چـــې وشـــيندي
ســــــــتاپرتوروزلفوباراني يو جــــــــام

تـــادې کلـــه ســـترګو نـــه پوښـــتلي دي ؟
چېرتـــه يـــې ځښـــلی رحمـــاني يو جـــام؟

ســـتاپه کـــوثري خنـــدامې خولـــه ميـــنځم
ځښـــــمه ايتونـــــه اســــماني يو جـــــام

اې د ښکلا ســـــينده پرســــر وامــــې خلــــه
نــــن مـــې اړولــــی مرجــــاني يو جــــام

۲۳ حمل ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خوشال...

راغلم بیا ، چې د خپل ولس پوښتنه وکړم
ددې خپل ناارامه روح خوښنه وکړم
دځلور پېړیو ګرد مې دی څنډلی
چا ویل چې ځینې خلک رسیدلي
دسپوږمۍ په پلوشو اسمان ته تللي
نور نو هاغه دپرنګ ټوپک زوړ شوی
اوشراب پرتګالي نشته په هندکې ،
دمغولو پادشاهي ده ړنګه شوې
رنتهبور له بیخ وبُنه نړیدلی
راغلم بیا چې دافغان پوښتنه وکړم
خوعجیبه زمانه ، عجیب دستور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سپین ږیری غضبناک یې انځور کړی
په تصویر کې یې غوسه ښکاري دوه سترګې
داوږې شاته یې ښکاري پره داره
ښه تېره نیزه ولاړه، تر ده هسکه
او پر سر یې پولادي نیم منی خود دی
پرې ولاړې هسکې مناري دي
دې بوډا په یوه ډال ده تکیه کړې
ترملا پورته یې د تورې قبضه ښکاري
تریو اړخ یې د تېرو غشو کڅوړه
خدایزده بل لاس کې یې څه د جنګ سامان دی ؟
وایي: دازموږ نیکه خوشال خټک دی
چې هرچا ته په خوله ډک لکه ټوپک دی
په دیوال هم د مکتب په کتابو کې
په کابل او د خیبر په هسکو غرو کې
زه حیران یم خپل شامت او خپل قسمت ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل ولس ناسم خیال ، نیمګړي نیت ته
زه شاعر ومه دمینې او دحُسن
زه حکیم دزمانې ومه ، عاشق وم
داریښتیا ده ، چې دولس په ننګ ولاړ وم
له مغول سره یو لاس اوبل ګریوان وم ،
خو له تورو او له غشو سره وران وم
مادستار و دمشرۍ پرسرتړلی
(ددستارسړی) مې ولس ته و ښوولی
زما دوسپنې په خود کې زړګی تنګ و
له نیزو له تورو کرکه مې په زړه وه
دحکمت اوعشق خبره مې په خوله وه
هغه سر چې دښکلا دربار ته ټیټ و
اوس پرې اینبې پولادي خولۍ له پاسه
دحکمت دستار ښېرلی زمانې دی
زما دولس دقهرجن مزاج له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سمان هسک ته ختلي خلک نوردي
افغانان لا هم د جنګ په غم نسکور دي
هېڅ د عقل، د ډوډۍ مشر يې نشته
د سياست او د روزۍ مشر يې نشته
لا شرمېږي نوم د مينې په خوله نه وړي
خودوينې بهولو ته ولاړ دي
ما د تورې او د ننګ په نامه ستايي
او په خپله بس د جنګ په نامه پايي
زما په هر کتاب کې زر د پند خبرې
يو له بل سره د مينې ها سندرې
بس دوی ټولې هېرې کړې دي بېباکه
تش د جنګ په کاروبار کې دي چالاکه
زما کرکه له دې خپلې ښېرې کېږي
له نيزې نه مې اندام اندام ريږديږي
د مغولو د کاپرو د پرنګو
دا سونو د پښو غبار ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما په قبر څو لو یشتې انبار دي
دافغان کوځې ویجاړې کوریې ړنګ دی
ژاړي وایي چې دا ټول لاس د پرنګ دی
له کتاب او له قلم سره یې ورانه
نه دکار شو نه دزمکې نه دځپر
لا یې خپل تربورته تاودي بریت دفخر
نه شرمیږي لا په خپل ناولي فقر
دپنجاب او دمغول ډوډۍ ته ناست دي
دبل ګټې ختې پړ مخې لا ملاست دي
ځمه ځمه بیا به رانه شم دې ولس ته
چې ویشلی لا په (زي) دی یا په (خېل) دی
دغیرت په نامه ولړه کې لا ښکېل دی
چې پوره څلور پېړۍ کې هوښیار نه شو
دغه ولس زما په چیغو بېدار نه شو
چې لاهم په توره نازي ، په جنګ ویاړي
انسانیت ته دغه قوم په کار نه شو .

۱۲/۲/۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟

دا به څه وي ؟
چې په تیاره کې د جوړه سپینو کوترو په څېر
یوه له بلې څخه تاوه شي
راوڅرخیږي
او په هوا کې
درنځا یوه څپه جوړه کړي؟
دا د شاعر د معشوقې لاسونه
چې د محبوب لپاره وناځي
په تور کمیس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څوډيوو ترمخې

د شپې په توره بخملي فضا کې

دا به څه وي؟
لکه يو سور څراغ چې بل شي
او سترګک ووهي
يا دلمبې په څېر بڅرکي باد کړي
د شپې پر غاړه چاړه وځلوي
دا د شاعر د معشوقې ګريوان کې
يو سور ګلاب دی
په نڅا نڅا وږمه خپروي

دا به څه وي ؟
چې لکه ستوري د سهار پر لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو یو را ولویږي رڼا کې ورک شي

دا د شاعر اوښکې دي

چې هره ورځ د معشوقې دلاس کوترو ته اوبه ورکوي

او د ګریوان پر ګلاب

لکه شبنم پریوځي

۱۲غبرګولی ۱۳۹۰

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې کلیزې له ویرې

درې ورځې وروسته مې کلیزه ده ،

دغم کلیزه

درې ورځې وروسته مې د سترې ژوند یو بل پیټی پر ځمکه ږدمه

درې ورځې وروسته د مرګي خواته بل ګام اخلم

سبا روان یم، په سفر وځمه

هسې هم هېڅوک ، نشته

چې راته ووايي:

لېواله ! مبارک دې شه دا نوی سپرلی

زه مې له خپلې بې څراغه ، بې خوږو او بې ډیوې کلیزې ویره لرم

داسې کلیزه چې ستاسترګو ته کتلی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې کلیزه کې همداسې مساپر بنه ایسم

دکب شلمه مې دژوند له کالهېنداري باسم.

دخدای پامان زمادژوند په رنځ ککړه کاله !

دخدای پامان زما ستومانه عمره !

دخدای پامان له مانه ورکې مینې !

د

خدای

. پامان

۱۷ کب ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته!

يوه بله عاشقانه

چې د زلفو دوړمو څپې دې ولاړې
له هغې شپې زما خوبونه په ناتار دي
چې دې زيرى دراتلو ورسره نه شته
څه بد رنګه مابښامونه د دې ښار دي

چې لمن دې څرخ ونه خوري په هوا کې
د ښکلا خوشبويي ورکه ده له ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې لویږي ، لویږي ، لویږي ، پسې لویږي
چې دې نه کړ په پیکي پورې ځوړنده

ستا د شونډو سیوری نشته په پیاله کې
بې رنګۍ کې د شرابو نشه سوزي
چې خوله دې پرې شبنم غوندې نه څاڅي
بې عطرۍ کې د ګلابو نشه سوزي

ستا ګریوان خو زما له سترګو څخه تښتي
چیرې پټ شم له دې دومره هیاهو نه
چې پر لېچو دې نور سر اېښودای نه شم
چېرته یوسمه دزړه سوي اهونه

دهغو مازدیګریو دې یاد تل وي
چې به سیوري زموږ یو شول سره دواړه
په موسکا به دې کړې پټې تورې سترګې
زما ساه به تخنوله چې ستا غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هسې مازدیګر کله رانه شي
چې ته راشې په وړو وړو ګامونو
او بیا نښه زما په سپینو جامو کېږدې
په شوخۍ ، دخپلو شونډو د سرونو

۱۳۹۲ سلواغه ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې ملالۍ یوسفزۍ ته یوه پټه خوله دعا

بیرغ او ډیوه

د سواتۍ ملالې سپینه غاړه سره شوه
یوه سره ګولۍ په ګلو کې سره شوه

ډز شو ، ډز سره دره کې انګازې شوې
د ملالې سلګۍ عرش کې اوازې شوې

د ملالې لاس نه لویږي کتابونه
له دې شرمه ګوره ! ریږدي د سوات غرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملالې وينو رنګ کړې سپينې پاڼې
په لړزه شولې ګورګورې او مماڼې

د ملالې خولګۍ وچه وچه کيږي
لکه ژبه د ډيوې باد ته رپيږي

د ملالې څاڅکي څاڅکي وينه تويې
نن ماښام ستوروته لاس پورته کړه مورې

له هر څاڅکي به يې زيږي زر لمرونه
پرې تو ديږي به کتاب ته ناستې نجونه

د ميوند ملالې توغ ته دې سلام دی
ستابچو باندې اوس هم علم حرام دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو غرونو کې ګرځي يوه څړيکه
دهغې ده که ددې ملالې کړيکه

يوه وتې دوطن بيرغ په ننګه
ددې بلې کتابونه دي ترڅنګه

په دې ولس کې خدای پيدا کړې دوې ملالې
دوطن او پوهې ځلنده مشالې

ملالۍ ! دوينو څاڅکي دې غمي شه
دوښمنان دې ورته دود شه سپيلني شه

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دوينبتابه څلي ته ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه نه ، زر ملالۍ به راپسې شي
پرې رڼا به د کابل او سوات شيبې شي

لاس دې راکړه چې د لمر کلي ته ولاړ شو
د دې ولس د ويښتابه ښلي ته ولاړ شو

۱۳۹۱ تله ۱۸
مسکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر آزار وهلې ته!

ته به هر څه ولرې

په دې دنیا کې هرڅه

او د هغې دنیا د ټولو جنتونو ښکلا

خو د هېڅ شاعر د ښکلاګانو ملکه به نه یې

او تا به بیا څوک تر قیامته پورې

دیو رسوا شاعر د زړه ملکه ونه ګڼي

ته به د هر شعر په سرلیک کې نه یې

او د سندرو په هیڅ ترنګ کې به ته نه ښکاریږې

ځان سره فکر وکړه

اوس دې نو ژوند څه مانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا هيڅ و نه ګټل

او

هرڅه دې له لاسه ورکړل.

خو تر دې لا لويه ګناه

چې د شاعر په جنتي ارواکې

ستا د ستم له لاسه

د ښکلو ښکلو نغمو

ملکوتي چينه اوس وچه او سپېره پاتې ده

د دې چينې تاوان به ستا د ښکلا هېڅ خزان پوره نه شي کړای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه بې غمه خلک ...

باد له کرکۍ سره

راوڅرخېد

، اتڼ يې وکړ

او دیوه ورپیده

لوګی

کړې کړې په ملا راتاو شو

يو سیورۍ وښوريد

غمجن سر يې راپورته نکړ

سیوري کوم څه ورک کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نن شپه سپوږمۍ
د سپينو وريځو په پاسته پالنګ کې خوب وړې ده
او دغره خواته
يوه ښکلې ده لا ويښه ناسته
د يوه ورک سيوري لپاره ژاړي
يوه رڼه اوښکه را ثاخي
د يوه ورک سيوري پر هغه تصوير
چې لا هم خاندي غوندې

***

باد او باران
دواړو ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ددوی پر بې وزلې ژاړي

سپوږمۍ ددواړو نامراده مينه خوب کېويني

خو...

دغه په خوب تللي بې غمه خلک

دداسې شپې له دومره ډيرو غمو

څه خبر دي؟

۱۳۹۰/دمني دولسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي املا

ماين په (الف) ليکئ

چې:

له (مين) سره يې فرق وشي

هسې هم

نن سبا

په دې وطن کې

له مينانو نه ماينونه ډېر دي

او

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ټوپك)اسم مذكر دی

(ټوپكونه) يې جمع

دې ته (ټوپكې) كارول ناسم دي

ځكه ټوپكې د ماشوم

منډو رامنډو سره

ښې ښكاري

سپېڅلې لوبې په بدرنګه نومو مه يادوئ

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر لومړی فرمان

خپلو سپېڅلو ماشومانو ته

ټوپك او تو مانچې مه اخلئ

بیا

په نانځکو باندې

دزې کوي

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوتمې

دوطن ګوتمې ده تشه
یو دعشق شین غمی غواړي
زړونه ټول کنګل وهلي
دموسکا پسرلی غواړي

خلکو ! پاڅئ ، هله ووځئ
پرېښته یې درنه یووړه
تورکوډګر دکرکې راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاطفه يې درنه يووړه

وريدلې ګولۍ ډېرې
دوطن پر ښارو زمکو
شنه غنم به پرې زرغون شي
دکوشنيانو له ترپکو
هلئ غږ کړئ ! ښکليو خلکو :
((اکو بکو ، سرسيندکو !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډايناسوران څه شول ؟

زرګونه پېړۍ پخوا

ډايناسوران دلته وو

او سوله وه.

ونو پاڼې کولې

زمکه په ونو پوښلې وه

ددوی او سولې ترمنځ تړاو ايډيولوژيک نه و

دوی پاڼې خوړلې

او پاڼې ډيرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګونه پېړۍ وروسته

یو بل ځناور راغی

ددوی ترمنځ د سولې او جګړې تړون

ایډیولوژیک و

دوی ډوډۍ خوړله

او

ویره یې دا وه چې ډوډۍ به خلاصه شي.

دوی د جګړې لپاره

ایډیولوژي جوړه کړه !

ډایناسوران له شرمه ویلې شول

او ځاځکي ځاځکي

پر خپله ګرانه ځمکه ننوتل.

ډایناسوران

دا ایډیولوژیک جنګ له شرمه ورک شول

خو لاهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه یو بل ځناور

دا یډیولوژۍ په خونړي لټون کې

د ډایناسورانو هغه ورک

هغه راپاتې فوسیلونه په ارا م نه پرېږدي.

او...

جنګ لاهم روان دی.

۱۳۹۳ - سرطان - ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډبرې

زه
تر ((سنګ نوشتې))
لږ ورپورته زېږېدلی یم
او خاپوړې مې د تاوخانې پر تودو ډبرو کړې دي
الفبې مې
د سپینې بکرې په رنګ زده کړې
او لومړنی نوم مې هم د ((چینو غونډۍ)) پر یوه ډبره کښلی
له ښوونځي چې تښتېدم
نو د ډبرو پر دیوال اوښتم
او په کور کې مې کله کله د ډبرې پر بالښت سر لګاوه
خپلوانو مې په ډبرو کې پوسته درلوده
او تربرونو مې د ډبرو له مورچې څخه پر هغوی ډزې کولې
یوه کلیوال مې د خپل کلي موټروان په دې نامه چې
کوم دښمن ته یې راپوټ ورکاوه
پر یوه ډبره ځملاوه
او په بله یې پر سر وویشته
اوس هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډبر و سره ژوند تیروم

پاچا مې ناست دی د ډبرو منځ کې

زما ښار ډک له ډبرینو دیوالونو څخه

پر لاره ایښې دي بې شمېره تیږې

هیواد مې درې پر څلورمې خاورې

له تورو غرونو او ډبر و ډک دی

ددې ډبرو زړه کې ډیر لالونه

خو زما په برخه یې لیکلي نه دي

زما استاد وایي چې موږ په (ډبر پېر) کې اوسو

خو زما په خامو لارو

او په ختېینو کوڅو

څوک د ډبرو لاره نه جوړوي

هغه چې زه ور سره مینه لرم

د هغې هم زړګی له کاڼي جوړ دی

زما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي د ژرندې له دوه تيږو څخه

او زما مينه يوه ورځ وه مخامخ پر يوه تيږه ناسته

چې له دوه سترګو يې بېشمېره اوښکې تويې کړلې

خو د هغې اوښکو په تيږه هيڅ اثر ونه کړ

زه ډبر پېر کې اوسم

کله چې ومرمه هم

د ځوډبرو منځ کې

تر څو ډبرو لاندې

يوه کوچنۍ کليمه داره تيږه سرلاندې ږدم

او اې زما مينې !

چې زړګی دې له ډبرې جوړ دی

له مرګه پس به هم زما د قبر تيږه تا ته تمه کوي

چې ته له خپلو تورو ښکلو سترګو

دانه دنه اوښکې پرې وبهوې

او يا د شناختې ډبرليک کې زما نوم په خپلو شونډو ښکل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ،

نه

زه او ته دواړه ،

د بر پېر کې اوسو.

۱۳۹۱ وږی ۱۹

((سنګ نوشته))او((چینو غونډۍ)) دشاعر په کلي کې دوه سیمې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما جـېلوانې!

ما او جانان بې له يو بله اوس عادت کړی دی
له خدايه ځار شم څومره ژر يې قيامت کړی دی

د دود دستور د جبر کانې مو پر سر پريوتې
موږه د عشق له تول اختياره بغاوت کړی دی

ماهيروي ، مګر له زړه نه مې شړلی نه شي
چا د جانان له خولې نه داسې روايت کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم د ټول ښایست د ټولو ښکلاګانو سواد
ما خو ټول عمر ستا د سترګو تلاوت کړی دی

زما د زندان دیوال له ما سره خبرې کوي
زما خورې جېلوانې زما د قتل نیت کړی دی

۱۳۸۹وږی ۷

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـزمـه

هو ،

هو ،

هو !

مجبور شوم ، بیرته راغلم
ډیرملامت ، ډیر پښیمانه
پوهیږم نه ، چې ولې ؟
ددې ستومانه ژوند راپاتې یو څو نورې ورځې
غوارم همدلته اوسم.
پوهیږم ، نور به دې دزلفو سیورې نه وي راخپور
او سرو غرمو دانګو ته به هم نه یم پاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دخپل غږ په سندریزو څپو

یو ځلې بیا زما دنوم زمزمه ، مه هیروه

غوارم چې بیا یې واورم

((غفورجان))

ستا په ژبه ښه ښکارېږي.

۱۳۹۲ وږی ۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونــد

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه درسم کتابچه کې د ماشوم دنیا
چې په اسمان کې یې رازوړند کړی وي
چې خور یې خاندي
دابا سر یې له لمره غټ وي
له دې دنیا سره همدغسې چلند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیینه مصاف کې چا ته
ترزرین شال لاندې هنداره کې لومړۍ موسکا
اوبیا له لاسه نیول
سور په نکروزو یې دناوې سپین مړوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه غنمو کې د غیږو ایستل
لکه ګاڼۍ سره راتاوه منډه
لکه ناوې نه رارو انه شیره
لکه یو خوږ ګنی همداسې بند په بند ښکلی دی
ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وړو ګوتو یې زري کې تاو کړه
په اشارو ورته غوسه غوندې شوه
ورو یې په اړخ باندې راواړوله
بیا ورته کټ کټ له خندا نه شنه شوه
وړې نانځکې سره دغسې پیوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

دکمپیوټر په پرده راغی مسیج
دیوې مینې څو خوږې اشارې
په مسینجر کې یې ځواب غواړي
له چانه ورک دي ټول ښایسته لفظونه
ناست ورته لاس ترزنې ژړنی فکرمند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

د قرائت کتاب کې دوه ښېښې دي

یوه ښکه د تاووس بل د جانان تصویر

په ازموینه کې د نقل یو وړوکی کاغذ

او د رحمن بابا غزل سره د سترګو رسم

په مړاوو سترګو کې د پټو غمو خوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

نو

یه خلکو خلکو خلکو !

ښکلو خلکو

مه نیسئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون ته ټوپک مه نیسئ

دار ځخه پړي واخلئ

بار له یو سترې واخلئ

ښکلی دی عشق ښکلی

دژوند ځلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاره

سږ کال به هېڅکله سپرلی رانه شي.
له مودو وروسته مې ته ولیدې،
په سترګو کې دې مینه نه وه.

کب۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دکرکې په شېبوکې

او

راځه اوس درنه پوښتنه کوم

کلونه وروسته

دبې رنګه ژوند په دې شیبو کې

بالاحصار

او دزاړه ښار هاغه ستوغه لاره

د شهدا دهدیرې قبرونه

هغه ډبره چې زما او ستا کیسو ته غوږ وه

خواجه صفا سره یو ځو د ارغوانو بوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پر ټټر باندې دې لاس کېښوده

تاویل:

ته ودرېږه !

وګورم

چې زړه په کې شته ؟

او زما له زړه دراوتلیو اسویلیو څپو

ستا وربل وخوځاوه

نو

راځه اوس درنه پوښتنه وکړم

چې زه او ته ولې زاړه ښار ته تلو ؟

هغه غرمه ، هغه دبې پسرلي نرم باران

دعاشقانو عارفانو په زیارت کې دمه

په هاغه ورځ مې څنګه

زړګي ، دا ستا تر تاوده لاس لاندې وزرونه وکړل؟

خدایزده دزړه درزا مې ستا په غوږ کې څه وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په رنجو ککړې اوښکې دې پرمخ ليکه شوې ؟

يوازې زه پوهيږم

چې دخوږوشونډو ترپاسه دمالګينو اوښکو خوند څنګه وي

کلونه وروسته

لاهم

ستا له ګريوانه دنرګسو عطر پېژنمه

او

اوس چې ته له مانه کرکه لرې

خير دی

له خپلې ټولې کرکې سره

راځه چې بيا پر هغې لارې ولاړ شو

خير

که خبرې دې زړه نه غواړي

نو هيڅ مه وايه

مګر راځه چې تر هغې ډبرې بياولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه

راغلا به یې کړو

هغه ډبره زموږ ډیرې کیسې زړه کې لري

داخو منې چې ژوندون لږ پاتې دی؟

یوه ورځ دا مزل هم پای ته رسي

زه او ته دواړه

یوله بله لرې

نن یا سبا به شو دخاورو مېلمه

راځه هغه ډبره نیمه کړو

دوه شناختې یې کړو

نیمه زما او نیمه ستا پر قبر

ترمرګه وروسته به زموږه شناختې

هغه کیسې موږه ته بیا ووایي

او دډبرو په هنداره کې به وځلیږي

دهغو ورځو هغه تیرې ، هغه هیرې شیبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه پرشوندو د مالګینو اوښکو سپینه څلا

او لکه ستا له ګریوانه ، نه د نرګسو وږم

لکه سپرلي کې د باران د پستو څاڅکو غزل

او لکه زما پر ګوګل ستا د لاس تود ه پوښتنه

ودریږه وګورم

چې

زړه

په کې شته ؟

۳سلواغه۱۳۹۱

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا له یادونو سره

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووایه !

چې زما یادونه درسره دي که نه؟

هغه لومړی پسرلی

دښار نمجنې کوڅې

او ستا پر زلفو دباران دڅاڅکو غلې نڅا

زما لالهانده او حیرانه موسکا

او ستا په سترګو کې پوښتنې ډیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ګرمي هغه داوړي غرمې
او هغه يخې شيلې

ما درپه ياد کړه
او خپل زړه ته دې رېښتيا ووايه !

چې زه دې اوس هم چيرې ياد يم که نه؟
زما تصويرونه څه شول؟
زما شعرونه دې دکوم قهر داور خوراک کړل؟
ستا دلاسونو عطر اوس هم ماله خوبه باسي
او ستا دتورو سترګو سپينې اوښکې
لا هم دانه دانه په ستوروکې ځلیږي راته

ما درپه ياد کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپل زړه ته دې رېښتیا ووایه !

هغه شیبې شیبې اوږدې خبرې
او ستا خندا لکه د پاڼو او د باد شوخي
زما پر ژبه د ژوندون فلسفه
او ستا تر ژبې لاندې ورو یوه د (هوکې) وینا

ما در په یاد کړه
او خپل زړه ته دې رېښتیا ووایه !
چې له دې ټولو شیبو
او له خوږو خوږو یادونو څخه څو مره لا په یاد درپاتې؟
زه درنه نه پوښتم چې:
زه دې په یاد یم که نه؟
خو دومره ووایه چې
زما له یادونو سره څه کوې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د شعرونو پاڼې وسوزیدې

خو ستا په زړه کې زما یادونه لاژوندي پاتې دي.

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووایه !

همداسې ده او که نه؟

۱۳۹۰غبرګولی ۱۸

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران باران غزل

تاتــه حیــرت وړي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
تــږي وو لاتــږي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
ډیــرې کیســې وکړلــې ، ســتاوربل هوا ســره
مــوږه ورتــه غلــي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
تاورتــه خنــدلي وو ، شــپه پــه عطــرو مســته وه
مــوږه یــې هېرکــړي وو ټولــه شــپه بــاران او زه
شــمعې شیشــې ولیــدو ،تــه ورتــه خــوب وړې وې
هــو ، مــوږه راغلــي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
پــانې اودباد ســرود ، جــام واو ســتازلفې وې
مســت وو ، نخېــدلي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
دو مــره حســن و مینــه وه ، ربــه !درنــه ځارشــمه
چیــرې دې بیــولي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه

۱۳۹۳ - دثور ۲۸مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچپه

زه د سرزورې ابۍ زوی یمه
مخ پورته لامبم
او د تاریخ سیلاو پر سر اخلمه
ما ښکته مه لټوئ !

پر تاریخ کانګې کوم
وراسته ویاړونه مې له خولې غورځوم
هغه ویاړونه چې د سویو انسانانو له ځګیرویو ډک دي
عقله !
های ! ورکه عقله
نن دې لټون پیلوم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورنو دخپلو ناخبره او ساده نیکونو

سپکاوی هم نه منم

چې ځلوربول یې بولي

څوک یې (زمری) نوموي

څوک یې شاهین او څوک یې پړانګ بولي

ساده (انسان) دآدم زوی یمه زه

چې خامې غوښې نه خورم

ما دغنمو په دوه‌ې پسې جنت پرېښی دی.

پروطن سرنه بایلم

سر دوطن ترسیوري ساتمه ،چې فکر وکړي

(سر) دوهلو نه دی.

(سر) دساتلو شی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوک چې دې وطن ته بد راګوري

ځناور نه يم چې يې وداړمه

سرساتم فکر کوم:

که دا وطن ښايسته کولای نه شم

هرڅوک به بد راګوري

زه له هرڅا سترګې ايستلای نه شم.

دلته سرونه نور ريبدل نه غواړي

دلته سرونه ويښول او پوهول غواړي.

ليونی نه يمه چې جنګ ته ولاړشم

په تاردزلفو کفن مه راګنډه

زخمي زخمي په تورو نه درځمه

دناپوهۍ اوازمې درمه شه مينه !

دتاريخ خړ سيلاو وياړونه يووړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو د تورو او د زغرو افسانه ورکه شوه
د مذکر تاریخ زاړه بابونه
د کمپيوټر د خېټور موږک ترغاښ لاندې دي.

وطن د تن په وينو نه ساتمه
دې ته دوچويلي خولې په کار دي
نورنو تاريخ ته د دروا غولا پې نه وهمه
هرڅه رينتيا وايم او :

(ژوند) ژغورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګسار

شه ماتې دې وزرې
په لمن کې دې ډبرې
ستا له کاڼو لاندې خاندي
له ګناه نه بې خبرې
وې نازکې تر ګلابو
تا پرې وویشتې کمرې
له کمڅو یې وینې څاڅي
تنکۍ متې یې پرهرې
په ډبرو دې زخمي کړې
د جنت سپینې کوترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپيړۍ شرم !

اې د سوريې زويه !

چې پر کڅ پړمخې ويده يې !

دا دروا غ دي، چې دنړيوالو ضمير دې وخوځاوه.

چې (ضمير) نه وي، څه شی به وخوځوي؟

دنړيوالو (اخلاق) او (عاطفه) له تاسره يوځای

په سمندر کې ډوب شول

دغه خوراو ورور،

اخلاق او عاطفه

نهنګانو وخوړل، خو ته يې پرې ښودې، چې کڅ ته راشې.

او خدای خبر کړې،

چې له اشرف المخلوقات څخه اخلاق او عاطفه د (پانګې) نهنګانو وخوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا درته ويلي وو ؟

چې د لمر په رڼا پسې لمر لويده لوري ته ولا مبه !

لويديځ ،

د دې نړۍ پرمخ تېر ايستونکی جنت

هو لويديځ ،

د استخباراتو ، پانګې ، اټومبم او ښکېلاک هېواد !

پرتازمکه د اور تبۍ کړه

شيخانو

د سرو زرو په ټټۍ ګانو کې ځانونه تش کړل

او بيا يې د (استنجا) پر اصولو بحث وکړ.

ته ورېږې ، نهر ، له جګړې ويريدلی

بېړۍ ته پورته شوې.

او سهار ، تر لمر خاته وړاندې دې

د کڅ پر شګو موټې ډک کړل.

شيخان پلن پلن د سرو زرو پر ټټۍ ناست وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لويديځوالو دتورو جامو ملايکو ته

پر دې دنيا د دوزخ جوړولو چلونه ورښوول.

د(پانګې) ليونيو ، دښکېلاک او زبېښناک بادارانو

او دبشري حقونو دعويدارو ،

په قفس کې دانسان سوزولو له توند بوی څخه خوند اخيسته

ته پرشګو پروت وې

خو ستا په هېواد ، عراق او افغانستان کې

نورو ماشومانو هم دبېړيو ، يوه لار ورکي سفر ته ملا تړله.

دا کيسه همداسې روانه ده.

اخلاق او عاطفه ، د(پانګې) د نهنګ په نس کې په خوشيو اوړي.

او درواغجن وايي، چې تا

د نړۍ هغه ضمير، چې نشته ، وخوځاوه.

نړۍ دروغ وايي

او ستا له کوشنيو منګولو څخه شګې له څپو سره لوبې کوي.

د سپتمبر څلورمه ، دوه زره پينځلسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیګار

دا هغه عطر دي ،

چې چا راته کلونه پخوا

په ډېره مینه

دلومړي سوغات په نوم راکړل

هغه کلونه هرسهار

ماد ((سیګار)) عطر

د خپل زاړه کمیس پرګریوانه شیندل

هغه کلونه

د سیګار له خواږه وږم سره هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا دیدن ته تلمه

تیر کال چې عشق

د خپګانونو ، رواجونو او رسمونو بوږبو کۍ کې ورک شو

چا یو ځل بیا د ((سیګار)) عطر راکړل

اوس هر سهار چې دغه عطر وهم

هماغه وږم راځي

او تیر یادونه لکه غشي زما له زړه نه تیر او بیر ووځي

اوس دغه عطر په اوله وږمه

دیو بیلتون غمجن خبر راکوي

او چې ((سیګار)) حس کړم

د خپل مات شوي زړګي غږ وا ورم

څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

عشق و مانا و ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د سیګار ګل شو
یو داسې ګل ، چې
بس یو څو ورځې د زړه په وینو وپا ییده
یو داسې ګل چې عطر یې شته خو خپله
لکه یو داغ
لکه یو درد
لکه یو سور پرهر په زړه کې ورک دی
د((سیګار)) ګل
په خپلو عطرو زړه ته اور اچوي
اوس چې ((سیګار)) حس کړم
د خپل مات شوي زړګي غږ واورم
څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

۱۳۸۹ وږی ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه

ګلغوټۍ وخانده ، چې شپه په ښکلا چنګ ووهي
دشونډو رنګ دې په تیارو باندې ګلرنګ ووهي
ستاتورې سترګې مې لاهم دتوروشپو مېلمنې
ستانېغ بانه مې هرسهار دزړه پرخنګ ووهي
باددې دزلفو وربمه راوړي ، هره شپه په غرور
راشي او وناځي ، حلقه مې په پالنګ ووهي
چې سترګې پټې کړم نو نازدې په خوب وويښمه
چې سترګې پرانیزم پاولي دې نوی شرنګ ووهي
شپې دې دغېږې عطر داسې په تیاره کې نغښتي
لکه پرتوربخمل چې څرخ لړ دلونګ ووهي
زنګون دې کېږده، لاخو ستوري ستادحُسن شمارم
اعتبار نشته اوس به سپینه سپوږمۍ کړنګ ووهي

۷ اسد ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبه ، لمبه نڅا

دا ستا نظر ته مې وجود پر لمبه ونڅاوه
دغيرې عطرو دې چې عود پر لمبه ونڅاوه

د لمبو تېس نه و ، ستا حسن ته يې کړس وخندل
شکن د زلفو دې چې دود پر لمبه ونڅاوه

ستا بت شکنې ښکلا اور په ګلستان کړبدل
له ډيره شوقه يې نمرود پر لمبه ونڅاوه

رڼه خوله پرانئګو ، تاو دحيا پر خوړلن
دژوند چينې داور نمود پر لمبه ونڅاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستړکې وا ړومه تا او بیا هم تاوینمه
وجود د عشق مې ټول شهود پرلمبه ونخاوه

سکنې ما بنام او ستا په ستړکو کې تصویر د لمبو
عجیب سکوت ، عجیب سرود پرلمبه ونخاوه

د اسې باده راکړه چې اور ورسره ونوشمه
زما د تندې شور جمود پرلمبه ونخاوه

۱۰ حمل ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه او شیشه

ستورو تـه مـې رازوایمـه ، بـام سـره خبـرې کـړم
ستا سترګې چې نه وینم ،نو جام سره خبرې کړم

شـپه ده او سـپوږمۍ ده ، زه یـوازې او یـوازې یـم
شـمعه او شیشـه لـرم ، خیـام سـره خبـرې کـړم

دی راتـه ستا سترګې او ستا سترګې ملامتې کړي
زه چې مې دزړه لـه هرناکام سـره خبـرې کـړم

هیڅ یـوه شیبه یې ستا لـه یاده خالي نه وي ،چې
زه دهـرې ورځـې لـه انجـام سـره خبـرې کـړم

ستا دخوږو شونډو منطق پټ ساتم په شونډو کې
زه پـر ځـان بـاورلرم ، ارام سـره خبـرې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو په سیاست هم ستا پیکي او مخ عادت کړمه
سپین سهار ته ناست یم او ماښام سره خبرې کړم

دواړه مې دوینو تږي ، دواړه دي چاړه په لاس
یو خوا له پاچا ، بل خوا امام سره خبرې کړم

څوک به مغول تیغ نه دافغان ماشوم مرۍ ساتي ؟
نه شته خوشال نه شته، له بهرام سره خبرې کړم

زه لیونی ګڼه یم ، دی خبر په خیرو شر نه شو
لاهم داسې ولس ، لا داسې قام سره خبرې کړم

۱۳۹۱ وږی ، ۱۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه

ستا دراتلو شیبه دې کله هم په زړه درګرځي ؟

چې ستا له هرګام سره زما دنفسونو موسیقي غږېده

ته به آرامه زما دمټو منځ کې پټه شولې

اوف ! زما دزړه درزهار

دتل په څېر مزاحم

هیڅ ځل ونه پوهېدم

چې ستا تټر کې هم یو زړه رپیږي

په دې خبر نه وم چې

ستا دمرغۍ په څېر کوچنی ، خو مهربانه زړګی

ورو ورو

که

تُند درېبده ؟

۱۳۹۲ ځیله ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شينشوبۍ

اې ! چې خندا ګاني دې د ټولې دنيا سولې دي
راشه ! لا په زړه کې مې يو څو هېنداري روغې دي
تاوشه ! د شينشوبي په شان شين کميس پرې وڅنډه
ډېر کلونه وشول، د چينې اوبه مو تورې دي
راشه په ورغوي دوياالني پانې وسرويه
زه سترې ستومانه او دپاستي مړې سپورې دي
څه شوې ګلغوټۍ، دمنې ګل له باغه نه ښکارې
مخ نه پلو واخله ، د سپوږمۍ پلوشې پورې دي
ته مې سنځل ګل کې ، دوږمو ترمنځ پيدا کړلې
وي به ګلابي عطر، خو ستا جلوې څه نورې دي
څه به وي؟ خوبيا به دلېوال غزل کې تالولي
پېغلې سندرمارې، چې کتاب باندې را ټولې دي

۲۷ليندۍ ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ دې

غږ دې
پېنځه کاله وروسته
لاهم
هماغسې خوږ، تود او مینه وړی دی.
خندا دې،
چې یو ورک درد یې ترشا پټ دی
لاهم دزړه په کنګرو کې نڅا کوي،
خندا دې
دیوې ورکې شهزادګۍ هغې اروا ته ورته ده،
چې د نیمه روښانه ماڼۍ په دالان کې روانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپین کمیس او ږده لمن ورپورې خښبیږي.

نن مې ستا خوږ غږ واوریده، خو پرې موړ نه شوم

خبرې مو لنډې وې

او زه تږی وم

لکه د کلونو خمار ته چې یو څاڅکی شراب وبښې

او نوره شیشه تشه وي، هېڅ نه ترې څاڅي.

نن مې په پرانیستو سترګو خوب لیده چې تا اورمه

اې !

ته څومره زما دروح ژورو ته ننوتلې یې ؟

زما دروح په نیمه ورانه ماڼۍ کې

یوه سپین لمنې شاهزادګۍ

لاهم دالان په دالان ګرځي او لمن ورپسې خښنده بهیږي او ځي

خوله مې خوږه ده

ستا غږ مې وڅښه ، خو تنده مې لا پسې ډېره شوه

نه پوهیږم ، خدای ستا په وجود کې څه پټ کړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غږ دې

شعر پنځوي ،

درد هستوي،

روح لړزوي

ته !

زما په روح کې سپین لمنې شهزادګۍ لا هم دالان په دالان ګرځې

خدایزده څه لټوې؟

۱۳۹۴ عقرب ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باران په تمه

وږمې ! د یار د غېږې عطر له کوم لوري راوړې
چې جل وهلي روح ته دا سې دژوند سیوري راوړې

خوب مې لیده چې د یاقوتو زرین تاج دې پر سر
سپینو لاسو کې دا سې زړه ، چې لاهم ښوري ، راوړې

زه یم ګونګی ولاړ د خدای په نوراني حضور کې
ژبې ته خومره خوږه راشې د عشق توري راوړې

لاهم دژوند په دې تیاره لاریم یوازې روان
راشې سپوږمۍ سره پېیلې یو څو ستوري راوړې

دا للمه للمه زړه په تمه دی چې ګوندې ته به
داسې شیبې چې لپه لپه باران اوري راوړې

۳ غبرګولی ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلګی

چې خپه کېږې ښکلې ، ښه پوهېږم
څنګه پخلا شي ؟ په دې نه پوهېږم

ظاهره څومره خوږې ښکاري شونډې
څومره ترخه دي پکې ، زه پوهېږم

څه مې پوښتې چې مې زړګی څنګه دی؟
دی خو له تا سره ،زه څه پوهېږم

سترګې دې څه وايي په هره ادا ؟
لږ رانږدې شه چې پرې وپوهېږم

اخر به ستا تصوير زخمي شي په کې
داسې چې ته ماتوې زړه ، پوهېږم

دمني ۱۳ مه ۱۳۹۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تودوخه

غم مې،
لکه ماښام کې دوابو پرمخ
ديوې يوازې پاتې شوې هيلۍ سپين سيورى
چې له څپو سره د تللې رڼا
اورارواني تيارې رنګ ته ځير وي
هغه چې خپل يوازيتوب ته زانګي
د مازيګر په وينو رنګ اوبو کې
ډنډ د درنې او سهمناکې شپې بستر کې پروت وي
او هلته لرې داوبو پر غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوچو ونو لغړ سیوري

دهیلۍ یوازیتوب ته ګوري

غم مې ،
دهغه مساپر موسکا ته ورته دی چې
دشپې پر سپینه واوره پلونو دلیوه ته ځیر وي
خو په دې نه پوهیږي
چې لاره کومه خواده ؟
چېرته له وریځو راوتلې نیمایي سپوږمۍ ته
تورسیوري منډې وهي
او مساپرته دلیوانو پلونه لاورلنډ شي
یوه موسکا په داسې وخت کې هم دژوند تمه وي

غم مې،
یوځاځکی اوردی
دوروستۍ اوښکې دتودوخې په څېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پر کنګل باندې یې وس نه رسي

غم مې ،

دژمې په دې لویه شپه کې دومره مست دی

چې رانه ستا دلاس تودوخه غواړي.

د۱۳۹۱ لمریز دخیلې اتمه شپه

کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه

په روح کې دې خدای نه ورکوي چانه خپل جانان
دخپل ځان په لټون پسې ، چې سترې وي خپل ځان
دشونډو فلسفه دې مالوستلې ده په شونډو
دوینو رنګ چې مینځمه داوښکو په توپان
اې ! چېرته يې ؟ هغه ورځې مې ډېرې رايادېږي
تاوده به پر يوبل شو ، چې لانده به کړو باران
دښار زړې کوڅې وې ، پسرلی و او مزل و
چې ته وې او چې زه وم ، عاشقان وو عارفان
راځه چې دې په سترګو کې هغه کیسې پیدا کړم
چې څنګه پخلا کیږي سره دوه خپه یاران
راوړاندې شه او بېرته مې په خپل زړه کې پيدا کړه
زه تللی چېرې نه يم ، زه همدلته يم نهان

میزان ۱۳۹۲۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيامت

دلته ، هلته اوازه ده
چې زړه نړۍ به مړه شي
بس همدا دهستۍ پای دی
اوازه د قيامت ده
چې بيړۍ ددې نړۍ به
د تيارو په سمندر کې
ماته ، ماته شي راړنګه ،
خلک وايي ، هلته دلته
چې د ځمکې دا بۍ تندی به مات شي
اوازه د قيامت ده
ځينې خاندي ، څوک ويريږي
خدای پوهيږي ، خدای خبر دی
مور لاهسې خپل ماشوم په تندي ښکل کړي
بوډا لاهم په لکړه ، هديرې نه په ځنګ تېرشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه خوله پر چینه کېښنوه

اوږده تنده یې سړه کړه

چا دیار په خوږو شونډو

دزړګي تلوسه مړه کړه

هلته دلته ویل کیږي

چې څوورځې ددنیا پای ته دي پاتې

اوازه دقیامت ده

خدای پوهیږي ، خدای خبردی

موږه وږي ، موږه تږي

دخیرات ډوډی ته ناست یو

ډک سیندونه ، لوی برجونه

تش منګي او تش نسونه

دبابا توره تیره ده

دنیکه شمله موهسکه

لادوینو ډنډ کې لامبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په خپلو دوا ړو لاسو

يې له خپلو زړونو باسو

خلک وايي هلته دلته

دهستۍ دنندارې پای رانږدې دی

اوازه دقيامت ده

خدای پوهيږي ، خدای خبردی

که قيامت شي ، که نړۍ شي ړنګه بنګه

ګوندې زموږ ه دشرمونو

دازړه کيسه شي ختمه

دخيرات کنډول که مات شي

داحتياج دوزخ که ړنګ شي

خدايه ! ژر دې قيامت شي

رانه خلاص چې دژوند ننګ شي .

۲۰۱۲/۱۲/۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه او ګلغوټۍ

ګلغوټۍ !

شپه ډیره اوږده ده ، دیلدا شپه ده

داورلمبه مړاوې تودوخه لري ، سوز نه لري

لوګی کړی کړی پرخیال

داستادزلفوڅانګې نه شي ایستی.

مالیوني ته وایه

دخیلې شپه ګوره او خیال دګلغوټۍ وګوره

ګلغوټۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرې یې چې مرم درپسې ؟
ما دغمونو پنډ په شا راوړی
مادمرګونو ، سیاستونو ،
وړیو بربنډو اروا وو شورماشور
ایله ترتاراوړی
ژوند مې لوګی کړ ، خو دا ستا پرزلفونا ست ګرد ته هم ونه رسېد.

ګلغوټۍ !
مینه په (بازار) کې نه شته
مینه خو ستا درغوي منځ کې دتودوخې خوند و
چې یې څو ژمي زما لاسونو ته (مانا) ببښله.

ګلغوټۍ !
چېرته ولاړشم
که یوه ورځ له هغو ورځو څخه بیا ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې به د واورو سپینې سپینې بتې
ستا پرپیکي یوه یوه کیناسته
تابه تودوخه ، څه موسکا او د سنځلو عطر
زما پر اروا وشیندل.

ګلغوټۍ !
ستوري هم مانا نه لري
لمر دومره سپک دی
لکه زما له سورۍ جورابې نه وتلې پونده
له کتابونو نه مې کرکه کیږي.
چې ته یې ونه لولې ،
هغو شعرونو نه مې کرکه کیږي .

ګلغوټۍ !
سوزمه دژوند له اوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولا خپې خپې روان یمه د عشق له شوره

څومره ساده خلک دي ،

چې خبرنه دي ستا د دومره ډیر ښایست له زوره

په دغې تورې ،

دې اوږدې

او دې تیارې یلدا کې

څوک شته ، چې غږمې واوري؟

ګلغوټۍ !

مرم درپسې !

د ۱۳۹۳ یلدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ ته اووم سرود

مازیګر تېرو ، چې ځنګل خلاص شو
اوزه د ګڼو ـ ګورو ونو له تیارې ووتم
اس مې ستومانه و او زه تږی وم
ترمخ مې شنې ورشو نه پورته د چنچڼو خېل شو
لویدیځ افق دلمر وروستیو وړانګو سورواړاوه
لرې ، دشنه چمن ترغاړې ودانې ښکاره شوه
او اس پرزمکه پښه وسرویله
دلارې څنډې ته په ماته تېږه
داسې لیک وو:
((دلته لاژوند ازمو بیل شوی نه دی
دمساپرو دمه ځای نه شته !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام تياره وه چې، راورسېدم

څه پرتمين ماښام و !

هوا په غېږ د سنځل ګل کې خوله

د ډيوې تتې رڼا څرک له پنجرې وهلی

چوپتيا خوره وه، مايوازې خپله ساه اورېده

او د نرګسو سترګې نه رپېدې

عشقه پېچانو د کړکۍ خواته و غوږ نيولی

د ماښام ستوري په افق کې سترګکونه وهل

++++++

اس مې ستومانه دی او زه ترږی يم

خوږ برليک را ياد شو:

((دلته لاژوند ازموېيل شوی نه دی

د مساپرو د مه ځای نه شته !))

نو...

ولې راوګرځېدم ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځانته وبللم؟

دروازه خلاصه وه، که ما مې په ستومانه لاسو ووهله ؟

هرڅه مې هېردي.

یوازې ستا ښکلا مې نه ده هېره

چې مخامخ په دروازه کې لکه سپین سوسن راهسکه شولې

زرکاله مخکې مې لیدلې وې، اشناوې راته

زرکاله مخکې دې لاپېژندلم.

ـ سلام...

ـ راځه دننه راشه !

ـ خو (ډبرلیک...؟)

ـ نه نه ، پردغه لاره مساپر نه راځي

هیچا ته ځای دد مې نه شته دلته.

دباد پاسته لاس دې ویښتو کې ګوتې ووهلې

پسرلی مست شو او ستا زلفو سره ونڅېده

ـ اس ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرې يې ږده ، مه يې تړه !
دلته اس نه ورکيږي
پريږده چې شنه ورشو کې دمه وکړي
او له چينې څخه اوبه وڅښي.
چې ور دې وتاړه هوا راغله
ډيوه په ملا کړه ورږه شوه، رڼاولړزيده
مايې سلام وا خيست او کينا ستلم.
لاهم حيران وم، ته مې چېرته؟ څه وخت ؟
نه نه هېڅ مې ليدلې نه وې
زه يو ستومانه مسا پر وم او بس.

- هن واخله !
ستا لاس مې وپېژانده،
خو په دې نه پوهېدم
چې دا د چا لاس دی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا ویل:

قهوه مې بې شیدو راوړه، همداسې ترخه

ماویل چې رنګ یې ستادسترګورنګ وي.

ـ هو !زما دسترګورنګ ستا ډېرخوښیږي ؟

مګر ته څوک یې ؟

دقهوې عطرو راپه خودکړمه ، پیاله توده وه.

اوه خدایه !

پرکوشني مېز دنرګسو ګېډۍ هم پېژنم !

خو هغه زرکاله پخوا ستا له تصویرسره نرګس ایښي وو.

ستاغږ مې بیا واوریده:

ـ نن هوا ښکلې وه، ستومانه به یې ؟

ـ هو ! ستومانه ډېر ستومانه !

خو راته ووایه چې ته څوک یې ؟

اوستا خندا

څپې څپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتوروزلفو له نڅا سره

ډ بوې وڅښېله.

زه ؟

زه خو هماغه یم، چې ومه کنه ؟

ـ که ته یوازې یې نو زه به شپه بهر تېره کړم.

سهار به وخته خپله لار ونیسم...

خو ستا موسکا دحیرانتیا ښپې کې ډوبه شوله.

ودې ویل:

دلته لا ژوند ازمویل شوی نه دی.

دمسا پرودمه ځای نه شته.

او زه دزلفو یو بالښت لرم، همدلته یې ږدم

هغه بهر ته درایستلای نه شم.

ـ هو ته رېښتیا وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو زه به دلته ، هو همدلته سر پرې ولګوم.

مګر ته څه پوهېږې؟

که زما اوښکې ستا دزلفو پربالښت وڅاڅي ؟

تاوویل:

وګوره !

چې زلفې مې لااوس لمدې دي.

او زه داستا دلمدوزلفوعطرو بیا راوینښ کړم.

ما ویل:

خو زه

بس ، دیوې شپې مساپریم دلته.

ـ نه‌زر کاله وړاندې مو وعده بله‌وه.

تا ویل: چې پاتې ژوندبه ټوله بس همدغه شپه‌وي.

هاغه‌دې هېر شول، چې پخپله دې پر دغه کتیبه ولیکل:

((دلته‌لاژوند ازمویل شوی نه‌دی.

دمساپرودمه ځای نه شته.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل: هو ! سمه ده.

خو زه دې نه پېژنم

او خدايزده چېرته ځمه ؟

اس مې پښبه ټکوي.

ډيوه لابادته ناخي.

نوټ:

دا شعر دليکلو تاريخ نه لري

يوازې زما تر يو څلويښتمې زوکاليزې پينځلس ورځې کشردی.

دکابل يوه ستربڼ ته نږدې دغره په لمن کې راشين شوی دی

ګلغوټۍ پرې خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ

اې خلکو !

ځاځګانې مو له اوبو

غوا ګانې مو له شیدو

اوزړونه مو له پېرزو ډک اوسه !

مېچنې مو تل ګرځنده

جوالونه مو په غنمو درانه

او د باغو هوا مو

د سرو منهو په ورېمو ښکلې اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ویالو کې مو د ګلبوټو څنې خدای مه ریژوه

او شنې غونډۍ مو ، خدای د مستو شپنو

له یاکوربان او یره ځاره تشې مکړه کله

خلکو !

اې د مینې خلکو !

دسترخوان مو له ډوډۍ

غړکې مو له شړومبو

او بډه مو له پیازه

کله تش مه لره

او په باغچو کې مو د ګل خندا تلپاتې اوسه

ما ستاسو منځ کې

یوه د ګلو څانګه

یوه د ګلو غوټۍ

همداسې ناوې پر پالنګ پریښې ده

زه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! زه ورځمه چې دخدای له ملایکو ورته نور راوړم

او له کوثره یو جام ډک د رڼا

دخدای له رحمه یوه لپه شبنم

او له جنته دغنمو طلایي ګاڼې

ما دهغې دنیا سفر ته داسې ملا تړلې

اوستاسو چم کې ،

-چې دمستو خندا ګانو له سندرو دې خدای تش نلري-

زما ((ګلغوټۍ))د ناز په خوږ بستر کې خوب وړې ده.

۱۳۹۰سرطان۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبیتونه

دسرو ګلو نڅا وه په څپو کې ګلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې ګلغوټۍ
سهار یې پرانیستله چې تېښې د ګریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې ګلغوټۍ
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې ګلغوټۍ
جلوه وه د جنت زمونږ پر زمکه ګرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پربښتو کې ګلغوټۍ
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې د خدای لاس وه په ورېمو کې ګلغوټۍ
هغه دې په یاد یږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو ، درنګونو په پردو کې ګلغوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه لانیمګړې ده !

کتابونه

کتابونه

زرخبرې سل بابونه

دنیا څو ډانګه اوږده ده

زمکه څو ګزه ده پلنه ؟

دمارانو پښې څو دي

او چونګښې داوبو دي

که دزمکې دسرو دي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې تور دی له دې دومره ډیرو توریو

خوا مې ګرځي له دې دومره ډیره شمېره

پوهه ټوله ده نیمګړې

کتابونه هم ګونګي دي

قلمونه بېچاره دي

یوهم دانه شي ویلای

چې ته (څومره) ښایسته یې ؟

۱۳۹۳لیندۍ دوهمه

تهران

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپاین

دلته ، چې غم د دوړو ی
یا خالي ، پوچې اند یښنې د سیاست
او خبرونه د مرګ
زموږ د ژوند کاغذي ګل رازمولي
په دې عجیب وطن کې
هیڅ څوک په دې غمیزه نه پوهیږي
چې څو مره لویه تشه
او څه بد رنګه نشت دی
که هیڅ څوک نه شي پیدا
چې بل ته دا وو ایي:
((تا سره مینه لرم !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران ، کورمه ، کوچی

هوا لنده ده،

دځنګله له پاڼو څاڅکي څاڅي

او دزلمي کوچي په زړه کې اند ېښنې بهيږي

لږ مزل نور پاتې دی،

ژوره (کورمه)

دخورو لړو ترمنځ ښکاريږي.

کوچی په (لښته) پسې د بر خپه دی.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښته همزولو سره ناسته ده چمبه غړوي

په زړه یې خړې لړې غم وروي

لالا ! ټوپک اوګردنۍ دې ورک شه

چې د تربرو بدي دې کورته راوړه

دلښتې مېنه په بدۍ سپېره شوه

(بدۍ) کې کورمې ته را ورکه لښته

اوس د (کوچي) جانان بېلتون ته ژاړي.

***

ماښام را خور شو ، لاکوچی روان دی

ژوره کورمه لویه

دلته او هلته خراغونه بل دي.

کوچی حیران دی ، چې شپه چېرته وکړي؟

لښته به چېرته وي او څه به کوي؟

په بدۍ ورک پلار به یې چېرې وي پناه اخیستې.

کوچی روان دی له پوښتنو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچي پرستړو اوږو وړي دا ندېښنو پنډونه.

***

لښته چمبه غړوي، غاړې باسي
نن دنکریزو شپه ده
یوه خورلڼه له دې کلي نه ځي
لښته سندرې وايي:
((له تورو غرونو پناه یاره
ستا به په یاد یم که به هېره یم مینه
کډې مې تورو غروته ولاړې
راپسې ژاړي، ستا دکلي چنارونه...))
لښته لګیا ده او سندرې وايي،
کوچۍ حیران چې شپه به چېرته کوي؟
هلته نکریزو کې د بوې بلې دي
دلښتې رغوی سپین دی
دلښتې رغوی دجانان دلاس تودوخه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچي وطن ته لار په ننبه کړله:
که نیمه شپه لښته راوتښوي
تر یوې ونې لاندې ، د یوې ګارې شاته
داسې ځای شته چې دوه مینو ته پناه ورکړي؟
خو ، خدایزده لښته به د کورمې په کوم کلي کې وي؟
چا نه پوښتنه وکړي
دیوې ورکې مساپرې پېغلې؟
شپه را روانه ده، باران اوري
دکلي منځ کې ځراغونه سترګکونه وهي.
او مساپر ، چېرته له لرې د واده زوږ اوري.
مساپر مسک شو ، لړ بیې دمه وشوه :
((د ولس واده دی، مساپرو ته ډوډۍ ورکوي،
شپه به جومات ته یو سم.))
په لوی انګړ کې رڼاګانې ښوري
دنغري دود او د ښځمنو اواز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچي ګامونه تېز کړل.

اوس د چمبې اواز له ورایه اوري.

کوچۍ خوله شو، په باران کې خوله

پر زړه يې تېره ببره څړيکه شوله.

لړ سانيولی شو، او ولړزېده.

دلښتې خوړ اواز يې وپېژانده :

((نرۍ باران دی پاس پرلوړو يې وروينه

ژوري کورمې ته نصيب راوړي يمه

جانانه ! لاس راکړه چې دواړه سره ځونه ،

وه جانانه ! لاس راکړه چې دواړه سره ځونه...))

۱۳۹۴ سرطان لسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت مې

ملت مې !
ټول عمر نېکمرغۍ ته په تمه
هردم شهيد
سرګردانه !
يوازينۍ ګناه يې داده
چې ګومان کوي؛ نيکمرغي رائي
دومره څوک نشته چې يې وپوهوي:
نېکمرغي نه رائي ،
راوستل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیواد مې

هیواد مې
لکه د سمندر شپه
ښکلې، ویرونکې
توپاني
او ناڅرګنده

۱۳۹۳ جدي اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تانه بېرته تاته !

له غمه ستړی يمه
ستړی يمه ستا له غمه
له درده مرمه ، زخم تا راکړی
وګرځم وګرځم همدلته راشم
له غم او درده بېرته تاته ژاړم
زما دژوند دغه غمجنه کړی
له تارا پېيل شي راوځرخي ،
راوامې خلي
اوبېرته مې تر تاراوړي
ووايه ستاله لاسه چاته ګريوان څيرې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبور یم تا ته ، همدا تا ته ګریوان څیرې کړمه

***

د پسرلي پر یوه ښکلي سهار

ستا مهربانه لاسو وکړلم

یو څاڅکي اوښکې دې اوبه راکړې

او

د زلفو وږم ته دې هسک شوم ورته ونښېدم

یوه غرمه ستا اننګو ته لاتو د شوی نه وم

چې ته غوسه شوې او زما خزان وهلې پاڼه باد یووړه

یوې سرې سیلۍ پر سر واخیستم

زه رالویدم ، پریوتم

پر یو خوشبویه ، پر یوه ښکلي پالنګ

ستا پر پیکي باندې راپریوتمه

اوس دې نو خوښه

چې مې مروړې ، که مې کرښې لولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خو زه ستومانه ، زه زخمي

مات شوی

آس مې پر لاره پاتې شوی

بې وطنه یمه ، تږی یمه

ستا پر لمن یو ځلې سر ږدمه او ستوري شمارم

خوب کې به تا ووینم

چې درته وژاړمه ، وپوښتمه

له تانه تللی ، تا شړلی ومه

له تا خپه وم ، تا رټلی ومه

اوس نو ته غوږ شه چې کیسه د دې ستومانه سفر تا ته وکړم.

***

زما جېلوانې !

ستا د سترګو سپاهیانې مې پر سر ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا له جیله تښتید لی ازلي ګناهکار

له ډیرومنډو

پټ پټانو وروسته

ستاتر درشله راغلم ،

چې تا ته تیره کړم کیسه دیوه سټړي بند ي

ستا له زنځیره ستا له بنده همدا تا ته ژاړم

له غمه ستړی یمه ،

ستړی یمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تا راکړی

وګرځم

وګرځمه بیا راشم

له تانه بیرته تاته وژاړمه

۱۳۹۰سلواغه ۲۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـرګه

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،
دهغه چا هېرول ، څومره سخت دي؟
چې دې ټول عمر دهغې پښو ته
دعشق ګلونه ایښي.
نو به دا زړه ورته دګل په څېره وغوړیږي
او په خندا به ورته وو ایي:
((ته څه خبر یې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغو سترګو قهر څنګه زغمې
چې تا یې تل رڼو چینو ته
خپل خوبونه ویل؟
نو بیا دا زړه ورته له اوښکو نه امیل جوړ کړي
((ته په دې څه پوهیږې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،
دهغو شونډو ترخه څنګه څښې
چې تا به تل دخپلو شونډو په باران پریوللې ؟
نو بیا دا زړه ورته دوینو ځاځکي ځاځکي ګلاب وغوړوي
((چې دا سې هم کیدای شي !))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،
له نامرادې
له ناکامې مینې وروسته ژوند په څه مانا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو دا زخمي شاعر به

ورته په غوږ کې ورو ، ورو

د ځنګدن سندره وغږوي

دا سې سندره چې له مینې

له بیلتون

او هېرولو نه به

د مرګ د سپینې اوښې

یو برګ اندی د لمر لویدو په لوري وخوځوي

د لمر لویدو خواته په د ښته کې

ها لرې لیکه

د عشق د ماتې په نامه د مرګ د سپینې اوښې ورک پلونه دي.

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۱ ،

وارسا ـ پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل

په دغه دښته کې چې زه یم روان
هومره سپېره لکه ژوند
همدومره ستړې لاره
نه یو شین بوټی
نه دونې سیوری
پر لاره پلونه دوړو کې سمسارې
یا یوه کربښه د مار
یوازې سیوری مې ملګری دی لا
او که ماښام سپوږمۍ راونه خیژي
زه به بې سیوري ، بې ملګري چېرته دمه کوم؟

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو ژرنده

او به بهيږي
له ناوې نه ، شرهار کوي
او ژرنده څرخي
غنم په زړه چوي
د ګرمو اوړو بوی راځي
ژرنده له ګرده ډکه
زه هم ستومانه
لکه ژرنده پرخپل ځان راڅرخم
سر مې سپېره دی
سر مې سپين دی
لکه سپينې وړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پوهيږم ، چې ګردجن سر مې بيا نه توريږي
ددې ناوې اوبه مې زړه سړوي
خو زما لا مده ويښتان لا

سپين سپېره دي

لکه وړۍ
لکه دوريځو يوه سپينه غوټه
او دژوند ژرنده لا راڅرخي
صبر نه پيژني
غنم خلاص شوي
ژرنده ګړۍ چېرته خوب وړی دی؟

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست

یو ماشوم پلار څخه پوښتنه کوي
چې ستوري څوداني دي؟
پلار ورته وايي:
لکه ستا او ستا د خور ویښتان
ماشوم په خپل سر باندې لاس تیروي
او د کوچنۍ خور په ویښتانو پسې مخ اړوي
ماشوم د ستورو په شمېر فکر کوي
د پلار د شونډو له موسکا څخه
سیاست راڅاڅي.

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه

بیګاه په خوب کې ستا له سترګو څخه وشرمېدم
ستا سترګې لا هم زما له مینې ډکې
خو زه ویده یم
او ستا سترګو ته په خوب کې ګورم
بیګاه په خوب کې ستا د سترګو پېغور و سیزلم:
چې څوک مین وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ارامه بستر نه پریوځي

ښکه یې وو ایم ،چې ویې منې؟

زه هرمابښام ددې لپاره

د ګلونو پر بستر څملم

چې ګوندې ستا سترګې په خوب ووینم .

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازېتوب

په الوتکه کې د خپل يوازيتوب په اړه فکر کوې
چې ستا تر څنګه ناسته ښکلې پردۍ
په خوا اړه خوب ويده شي
او سرېې ورو ورو ستا پر ولې د روند شي
ته به ستومانه يې او خوب به درځي
خو ګاونډۍ را وېښولی نه شې
موسکا پر شونډو ځانته ډاډ ورکوې :
يوازيتوب کله په خوب تېرېږي ؟
يوازيتوب کله په خوب هېرېږي ؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورته سرود

مورې روان يمه ،دعا غواړمه

ته نه يې ، چاته ستر ګې واړومه

مورې لاس راکړه، که نه غورځمه زه

اوس ، چې پخپلو پښو ګرځمه زه

مورې للو غواړم ، زنګون غواړمه

د سر ګردانه روح سکون غواړمه

خوب مې ليده چې ستا پښې ورکې وي

مورې ! له باغه مو منې ورکې وي

څو پاستې ايښې او يو څو دستکې

په سيخ مې سوې وې وړې پاپکې

ته سر ګردانه وې ستومانې مورې

له تناره سره حيرانې مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې رنځوره وې په خوب مې ليدې
زه چيرې بوخت وم ته مې نه يادېدې
نيمه شپه راغلم اسويلي مې واوريد
زوی ته مې خير کړې ! ستا ځګيروی مې واوريد
موريې شاعر (کاروان) دې يادراوړی
درمند دعطرو ورنه بادراوړی
موريې ستومانه يم ، خسته يم موريې
موريې ويريږمه، خپه يم موريې
چاراته ويل ، چې نور دمينې نه يې
له زړه لويدلی ، ورک له سترګو بنه يې
موريې داغم به اوس په چا ژاړمه
ته نه يې چاته سترګې واړومه

۱۳۹۲ - ثور - ۱۸
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته

نن شپه مې رګ رګ کې یو اور غځيږي
لکه ستا سترګو ته چې نیغ درګورم
د سندرغاړې خوږ نظر زما په سترګو خښ دی
دنیم تیاره او نیم رڼا ځراغ تر چتر لاندې
د یو غزل له ترنم سره هوا ته وځم
دهارمونیې له ستوني ستا دنیم کښو نظر ښکلا اورمه
دګیتار تار مې لکه ستا موسکا

دزړه پر کوځه لار تیروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پر تبله چې ګوتې ناځي ، لکه ته چې خاندې
پر پیاله شنه لمبه راتاو شي لکه ستا د کمیس بله جلوه
بهر باران دی ، برسات چیغې وهي
خدایزه چې دومره لرې
دا ستا د زلفو وږم څنګه راغی ؟
باد او باران
غزل او اور د پیالې
ټول سربداله ناځي
دا ستا د عطرو نشه چیرې ده ،
چې ومرم پسې ؟

۱۷- حمل ، هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن(د۱۳۹۲ کال دعقرب پینځمه) دغزني په اندړوکې پر ورا چاودنه وشوه او ترشلو پورې ښځې ، ماشومان او ورابانې يې په وينو اوخاورو ولړل.

هرځه دواک لپاره !

له سورې داريا سره يو سور لاس په نکريزو پروت دی

او

د وړوکي پر اوږه د پاولي سيوری ښوري

خرې ،

په خاورو پروت ،دوينو وچ ډنډوکی

له کلي ورا وه راوتلې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درووند آواز ،

یوه تیاره

اونور هېڅ...

دیوه ښار

نه

دخوښارونو ، په محل کې لا یو څو ښاغلي

د سیاست کرښې کاږي.

خبریال بیره لري...

سم خبر کوم دی ؟

وایه څومره مړه دي ؟

(مرګ) دسګرټو په لوګیو کې په فکر بوخت دی

(واک) څومره خوږ دی ،

په غوږونو یې غږ خوږ لګیږي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد

ماشومتوب نه هېرېږي ،
ستاسو به یادې وي هغه شیبې هم
چې مور به ورو ورو په خواږه اواز کې
دالاهو او سندریزو للو ګانو پرڅپو لاهو کړئ
دخوب او وینبې په وروستۍ پوله کې
دمور غږ داسې راته
لکه له غره نه چې سندره وي دباد پر اوږو
یا دسپوږمۍ چوپتیا ته پټه دغونچې خندا
وو ایاست ! چاته دا شیبه یادېږي ؟
ماشومتوب نه هېرېږي.

۵ عقرب ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوروز ته سرود

لـــه بـــامي بلخـــه راپاڅـــه ، دنـــوروز دســـهارباده
پســـرلی دعشـــق راخـــور کـــړه لـــه زاړه ام الـــبلاده
دهېلمند مستــه څپــه شــه پــه لرغـــوني سیستـــان واوړه
دکابـل ارغـوان ښـکل کـړه ، دبـاګرام هـوا کړه ښـاده

پرســـرلوړي هـــري واوړه ، چـــې ګذرپـــه اصـــفهان کـــړې
بخاراتـــه وربـــه یوســـه ،چـــې پـــرواز پـــر بدخشـــان کـــړې
دســـوما پـــه بـــاده مســـته !د(ســـدې) دجشـــن يـــاده
لـــه بـــامي بلخـــه راپاڅـــه ، دنـــوروز دســـهار بـــاده

لـــه (ګنجـــه) ترا باســـينه ، لـــه ګنګـــا تـــر ســـمرقنده
لـــه قـــونيې ترفـــراه روده ، لـــه لاهـــوره ترخجنـــده
دزلمـــو دي اتڼونـــه ، دښايســـته پېغلـــو نڅـــا ده
لـــه بـــامي بلخـــه راپاڅـــه ، دنـــوروز دســـهارباده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دی ، نوی ژوند دی د اقبال ستوری بلند دی
د دانې نوی پیوند دی ، د دهقان خاطر خرسند دی
ترپښو لاندې سبزه ده ، پاس د عشق نوې هواده
له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده

سمنک دې شنه قدم ته ، هفت مېوه د سپرلي دم ته
قزاقي سمند دې زین کړه ، راشه بیا قرغزي چم ته
چې بیا یو کړو سره زړونه ، لویه سوله کړه بنیاده
له بامي بلخه راپاڅه د نوروز د سهار باده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د خوبونو غلې ته!

هر ځوارلسم،

چې سپوږمۍ پېغله شي

او

پلوشې یې ورو ورو ومینځي

زما د زړګي تږې ،

جل وهلې کړکۍ

شپه چې چوپتیا خوره شي

او دهندارو حافظه ویښه شي

ته هم راوځلیږې

زما له ستومانه سترګو خوب یوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې !

که د سپوږمۍ له رڼا ګانو څخه درمند جوړ کړم

او ستا پښو ته یې دانه دانه دروشیندمه

که د سهار له چینې ځاځکي ځاځکي ستوري ټول کړم

چې ستا دغاړې هار شي

تا ته سپوږمۍ باندې قسم درکوم

ووایه !

بیرته به مې سترګو ته خوبونه راوړې؟

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!

د ترافیک کاکا دلاس تو دوخه
لکه د پلار په څپروه
چې یې ماشومه واټ نه پورې ایسته
له واټ نه پورې یې په موسکو شونډو منډې سره
د کتابو کڅوړه ونښیده
او
د سپین ټیکري پیڅکه یې داسې باد ته وخوځیده
ما وېل
مننه کوي

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه

سپی

ستومانه د دیوال سیوري ته وغځیده

نن څو چاودنې

او ډیرې غزې وشوې

ګڼ خلک ووژل شول

خو ده

هیڅ ونه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان لا غپلي نه‌و

دخدای مخلوق یې ځورولی نه‌و ،

سپي دیواله ته ډډه ووهله

په خبرونو کې چا ونه‌ویل

چې وسله والو څخه زیات

د سپي وجدان ارام دی.

هره ورځ مو پرنه‌داسې ډیر

دخبرو سرټکي هېر پاتې وي.

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغې تللې ته سرود

یــوه ورځ وه ،مــورږه دواړه پــه ســفر بانــدې روان شــو
زه او تــه غـــــاړه پــه غــاړه پــه ســفر بانــدې روان شــو

یــوه ورځ وه ، مــا ژړلــې ســر مــې ســتا پــر ولــي کېښــود
ستا په سترګو کې چې ورک شوم داجهان مې واړه پرېښود

یــوه ورځ تــه شــاه میــرمن وې ، زه یــوازې ســتا پاچــا وم
پاچانــه وم ســتا بنــدي وم، بــدو ســترګو نــه پنــاه وم

یــوه ورځ وه، مــورږه ســتړي لــه دې دومــره ډېــرو خلکــو
لاس پــه لاس دوه اوبــو وړي لــه دې دومــره ډېــرو خلکــو

یـــوه ورځ وه ، عاشـــقان ووعارفـــان وو، زه او تـــه وو
دزاړه ښــار پــه کوڅــو کــې ســرګردان وو، زه اوتــه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، پــه زیــارت کــې تــر رنګینــو جنډولانــدې
تــا ســتومانه نظــر کېښــود زمــا پرســتړي ګوګــل بانــدې

یــوه ورځ وه ، ســتا لــه سترګو څخــه اوښــکې راروانــې
زه حیـــران درتـــه ولاړ وم، ســـتا وې زلفـــې پریشـــانې

یــوه ورځ وه مــادې سترګې پــه خپــل رغــوي کړلــې وچــې
تبــرک و ســـتادعطرو ، مـــادې اوښـــکې کړلـــې پټـــې

یوه ورځ وه، ستا داوښکو دوې سکې وې زما په جیب کې
زنګیــدم ســتاپر پــاولیو ، شــرنګیدمه ســتا پایزیــب کــې

یــوه ورځ وه ، ســتا پــر ژبــه دغوســې ســندرې شــنې وې
زه دې اور تــه وم نیــولی، ســتا پــه سترګوکې لمبــې وې

یــوه ورځ وه ، تــا نیــولی وم پــه غــلا دخپلــو اوښــکو
پــه تــاوان کــې وم درپــاتې دخــو ســپینو تللــو اوښــکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ وه ، راسره وې ستا داوښکو وږمې ډیرې
ما انکار کولی نه شو ، چې کړم سپینې سکې هېرې

یوه ورځ وه ، ما راټول کړل خپل خیالونه او فکرونه
دښکلا په چینه وللي زما راته غمي شعرونه

یوه ورځ وه، ما راوړې ترانې وې او سندرې
دعشق روڼ دریاب نه وتې مرغلرې مرغلرې

یوه ورځ وه ، ما راوړي دزړه غبرنه مرجانونه
تصویرونه په لفظو کې ګلابونه ګلابونه

یوه ورځ وه، ستا پښو ته مې دا هرڅه نذرانه کړل
ستا داوښکو په تاوان کې مې داټول دانه دانه کړل

یوه ورځ وه ، تاویلې زما خیالونه پکار نه دي
زه دژوند شین غمی غواړم زما لفظونه پکار نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ وه ،چې داوښکو په تاوان کې دې غوښتلم
بنديوان دخپلو زلفو په زندان کې دې غوښتلم

يوه ورځ وه، زما په لاس کې غزلونه مړاوې شوي
دسندرو نغمې مړې وې ، سرودونه رژيدلي

يوه ورځ وه ، زه نورهيڅ وم بې سروده بې سندرې
ستا پرحسن غبار ناست و دبېلتون دې کړې خبرې

يوه ورځ وه، قيامت نه و ،لمرختلی واسمان کې
زه لا مړ نه وم ، ژوندی وم لاهم ورک وم پخپل ځان کې

يوه ورځ وه، چې ته نه وې ستا په عطرو پسې مړ وم
شرميدم له خپله ځانه ، ستا داوښکو په غلا پړ وم

يوه ورځ وه، ستا غږ نه و دزاړه ښار په فضا کې
زه يوازې وم بې سيوري څه و مات زما په اروا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، عاشــقان وو عارفـــان وو خـــو تـــه نـــه وې
زه او روح مـې پـه کوڅـو کـې سـرګردان وو ، خـو تـه نـه وې

یـوه ورځ وه ، زمـوږ مینـه بـس یـو خـوب غونـدې پـه یـادوه
زمـــا او ســـتا کیســـه چـــې وړې دبیلتـــون دژمـــي بـــادوه

یـوه ورځ وه ، تـا پـه خوب کې راتـه ویل چې ژونـدون څه دی
ما ویـل دومره اوس پـوهیږم ، چې مرګـی تـر بیلتـون ښـه دی

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۱

وارسا ،پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هېڅ) نه شته!

يوه موده مې ستا له سترګو څخه لرې ژوندون وازمويه
او ايله پوه شومه چې (هېڅ) څه مانا ؟

هره شپه ستا د سترګو ښکلې اللو ژاړم
هرسهار مرګ ازمويم ،ستا له ترخې نشتې سره
ته دې په خپلې ها يوازې، ها تياره خونه کې
همدا سې غلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمانځه په ځای کې خوب وړې یې

او زه پوهیږم چې تراوسه مې په خوب کې وینې

ترهغو (هېڅ) نشته ، مانا یې نه شته

ترهغه پورې چې ما خوب کې وینې

او ترهغو چې

زما هر شعر

ستا په نوم پیلیږي.

۱۳۸۹ دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیریادونه

داسې یې چې مروړي ښکلا څه غواړي
زړونو نه دا روي بلا څه غواړي
راشه چې دې ستر ګو څخه وپوښتم
دومره ډیر غمونه له ما څه غواړي
هره ورځ سرونه دښامار خوله کې
خلک خبر نه دي پاچا څه غواړي
مه پوښته دا تو ندې توپاني څپې
شګونه ، له جوړې دنیا څه غواړي
ما دې هیرې کړي دي خوږې ستر ګې
رامې شي خوبونو ته بیا څه غواړي
ولاړه شه یادونو ته او وپوښته
تیره ، هیره مینه له تا څه غواړي
کله چې لېوال په زړه د روګر ځي
دومره یې دروا خله چې دا څه غواړي

۱۳۸۹ ، لیندۍ، ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټ

پر سپین ګردي ډبرین مېز باندې قهوه او خواږه
څپې څپې د یو آرام ترنم
او تر هنداري بهر
دیوه لوی ښار ، یوه خوځنده زوږمنه کوڅه
دواټ پرڅنډه یو بوډا دساړه باد څنګو ته ګوري او ګیتار غږوي
منی راګډ دی سرې او ژیړې پاڼې اوري پرواټ
یوه جوړه تر ونې لاندې یو دبل سترګو کې ډوب دي
کله کله یو له بل څخه مچکې اخلي
یو سړی خپل ساعت ته وګوري ، ګامونه پسې لاچټک کړي
او یو ماشوم له خپلې مور سره لګیا دی په خوږه مرکه
یو ځراغ سور شي او بل شین شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او قهوه

چټک سړی او ساعت

هاخوا بوډا او ګیتار

هلته زلمی او نجل يې

بل خوا ماشوم او مور کې

هر یو له (بل) سره بوخت

ځيني پر ژوند تیریږي

پر ځینو ژوند تیریږي

یو ځراغ سورشي او بل شین شي ، ډ له خلک له سړکه تېر شي.

مسکو

۲۰۱۲ داکتوبر اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مې غر دا مې شودياره

دکبږدۍ په پېڅول غوټه

ګلابي څادر رپېږي

ناوې لرې لارې څاري

په کنډو دوړې ښکاريږي

زرکه کټ کټ په خندا شوه

سلا يي يې کړه لمده په نرۍ ژبه

ګل غوټۍ ته يې دستر ګو لکۍ وکړې

غوړ ګې بيا ورته نرۍ کوڅۍ کړې سمې

لړ په تريو تندي يې وويل:

شال يې ښه نه دی راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانوي د کمڅو ولونه.

د ماښوم څوڼدي څپ څپ شو

غلی ناوې ته ورکوږ شو

بوډۍ نیا ورته غوسه شوه

لرې ورک شه ! څونډه کیه

څه پسیږې لکه ښځه

ځه دادا ته دې ناري کړه

اوس به راشي ورا له کوزه

کورت لا نه دي سرو ويل شوي.

ګل غوټۍ شوه غلې موسکه

وور زړګی یې په درزا شو

تر دړۍ لاندې نرۍ خوله شوه ماته

خدایه پزل ! خدایه رحم !

چې دادا راخبر نه شي

چې لالا په لار کې نه وي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړکې سترګه ووهله
له کېږدۍ نه ووتله
ګل غوټۍ دناوې دود کمیس اغوندي

***

د کېږدۍ په پېښول غوټه
ګلابي ټادر رپېږي
دبوډۍ نارې سورې شوې:
هلۍ ! خاورې مې په سر شوې
ناوې نشته په کېږدۍ کې
ګل غوټۍ وره مرغۍ شوه
په اسمان کې يې درګورئ
يا اوبو کې ښاپېرۍ شوه
له څپو سره پناه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بر د کنډو شا ته

باتور بريت په ګوتو تاو کړل

ښکلې ناوې نه يې خوله په مينه غلا کړه

ګل غوټۍ لا رپېدله

له جانانه يې غيږ تاو کړه

آس په پونده دوړې باد کړې

د سيند غاړې ته ورکوز شو

د خم ونو کې پناه شو

باتور غلي غلي وويل

شپه به تيره کړو ځنګله کې

سبا اوړو له تور غره نه.

***

ورا روانه ده په لاره

زوم په آس باندې خوب وړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نکریزو یې سره ږیره
باد ته اوړي لکه سپانده
دآس زین لاندې یې پټه
صدفي ښایسته لکړه

دکېږدۍ په پېښول غوټه
ګلابي ځادر رپیږي
په دادا زلزله ګډه
دولور میږې میراتې
اوښ اینډه پروت په یو اړخ دی
تغاره دکوروتو سپینه
د تودو جواریو شکور ته
کاکلۍ چرګه نښتې
خړه خره ورته ولاړه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورو غروکې نرۍ لاره

دآس پوندې پولادي دي

ناوې سره لاسونه ایښي

د زلمي مین په غاړه

ګلسرک په کمره ناسته

د سونګوري په بوی مسته

چغ چغاکې داسې وایي:

په للمیو باران اوري

دامې غر دامې شودیاره

دکوچانو ناوې ولاړه.

۱۲وری ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک غمی

د شپېتو بړېښو ورځ په ورځ کمی دی

تور دی ،

سور دی

یا شنیلی دی

دې وطن کې کوم غمی دی

د کافرو مسلمانو پرې دربی دی

په تخت ناست دی ، یو سړی دی

هره ورځ ورته راځي سل ـ سل سرونه

څه یې ښځې ، څه سپین ږیري

څه یې ځوان څه ماشومان دي

ورته ژاړي ورته خاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل ښاماره پرې راتاو دي

پاچا ژاړي وايي اوردی

دکوم غټ کافر له کوره

راالوتی کوم توپان دی

پر سرونو دښامارو اربړمی دی

دشپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی.

دوطن خلک چیچلي ، لیونۍ توري بګوي

نیم یوه ښامار ته تللي

نیم دبل پر ملا سپاره دي

دملتان دیو وربللي

اصفهان ته تښتېدلي

دعربو کوډګر راغلل

تور جوګیان له هندوستانه

تاویزونه ، طلسمونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن خلک بنګساره

خپل بچي په تورو وژني

خپلې ښځې او سپين ږيري

خپل زلمي داړي په داړو ،

پټې خان زخمي په تورو

هر يو يار يې اکرمی دی

دشپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی.

رابيا هم ليونۍ شوې

دپټې بچی يې وويسته له ګيډې

هلۍ ګورئ ! ليونۍ ته

خپل ماشوم داړي په غاښو

ددیوبند پېريان پرې ناست دي.

(راجا) سپور په دنګ بيهاڼ دی

دسره اور ګورز يې په لاس کې

د(پنجاب)په ننګ راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(کوه نور) کابل نه غواړي

پاچا ريږدي ، پاچا ژاړي

لوی ښامار نه د سرونو امان غواړي

لوی ښامار يو لوی کوډګر دی

له پاچا نه غمی غواړي

پاچا خپله برخه غواړي

وزير خپله برخه ژاړي

(کوروش) بيا توره ايستلې

له (ساکانو) کسات اخلي

سر يې ډنډ وينو کې خاندي

کندهار پاچا نه غواړي

پاچا ژاړي - پاچا ريږدي

د وطن د خلکو لاس کې

راشنې شوې لس چړې دي

ماشومان حلالوي چې دا کافر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښامارانله خوشالۍ نه ورته ناڅي
دشیشکواتښونه ، ددیوانو دډولونو څه غربی دی
دشپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی.

دیوه کاله زلمي دي
سره ورونه یا تربرونه
دښامار دکوډو زور دی
یو له بل ریبي سرونه
وایي دا وژنم کافر دی
بل وای: دا هم لوی جاهل دی
ورک غمی چیرته پټ شوی ؟
دښامار هغه په کار دی
چا ویل دشالیلا غاړه کې پروت دی
شالیلا دپاچا لورده ،
نه ! دټولو زلمو خور ده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرته لرې بند یوانه ،

د ښامار دارې ترې تاوې

شالیلا غاړه ایستلې:

که دوې دې دوې دي ،

کلای بست دروازې دوې دي

په یوه پټې خان وځي

په دابله یې د مور سوې نارې دي

د وطن خلک بنګساره

یو له بل پرې کوي غاړه

تور دی ، سور دی که شنیلی دی

زما په غاړه پروت د غم داور غمی دی

د شپېتو برېخو ورځ په ورځ کمی دی.

۲۱ سرطان ۱۳۹۲

یادونه: پرهمدې زمکه د ګران نذیر احمد نذیر شعر تر دې پخوا لیکل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان

غـــنم لوغونـــدي ښايســـته يـــې دهيرمنـــد رنـــه څپـــه يـــې
اې زمـــوږ افغانســـتانه !د مـــورکۍ دخـــولې کيســـه يـــې

داوزبيـــک ماشـــوم موســـکاېې، دتـــورکمن قـــُرصه رخچينـــه
دپـــامير زيـــږه هـــوا يـــې ، دآمـــو خـــوږه نغمـــه يـــې
لـــه پـــارون نـــه را الـــوتی دنـــاهو نو مســـت شـــرنګی يـــې
دمنهـــې دګـــل پرپانـــه ليکـــل شـــوې زمزمـــه يـــې
دبابـــا لـــه هســـکې څـــوکې درتـــه ګـــورم راتـــه ښـــکاري
غـــُلغله يـــې، هســـک صلصـــال يـــې يـــا خودنګـــه شـــمامه يـــې
لـــه قومونـــو او بـــدل شـــوی دبابـــا رنګـــين ګيلـــيم يـــې
دابـــۍ تـــږي منګـــي تـــه دغـــره غبـــږه کـــې چينـــه يـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیلاب په شور دې مینځم، بلوڅي مول کې دې نغاړم
ته ددې ملت دعزم یوه لویه کتیبه یې
ته اتڼ یې ته قرصک یې، یکه زار د شپون ناره یې
دملت دعشق یادګاره ! په سندرو کې ټپه یې

ته ودان یې، ته ازاد یې ،ته پرون یې ته سبا یې
اې زموږ افغانستانه ! ته ویاړلې زمانه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه مړاوې ژمنه

منم چې مرم درپسې
خو
بيا دې نه شم ليدای
بيا دې له تورو سترګو سپينې اوښکې نه پاکوم
بيا په بند ستوني
په ننښتې ژبه
ستا د کتو په وړاندې نوم د مينې نه اخلمه
منم چې مرم درپسې
خو ما له خپل ژونده د تېښتې په لار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستادژغورنې په‌نوم

دډیرو خولو د بندولو په‌پار

ځان سره دا منلې

چې په‌لیدو پسې دې ومرم

خو لیدا ی دې نه شم.

۱۳۸۸ د ثیلې ۱۵مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړليک

سرليک مخ

ژوند ښکلی دی!.. ۱
استازی.. ٦
پايزېب.. ۹
څرېکه.. ۱۴
د تياري او نور ګرداو.. ۱۵
اور، شپه او مساپر.. ۱۸
باد.. ۲۰
بد.. ۲۳
برزخ.. ۲۵
رنګ.. ۲٦
برزخ.. ۲۷
بېټنيکه.. ۲۸
ورکې سترګې.. ۳۸
او له سترګو ورک سړی.. ۳۸
تاريخ ملنډې وهي.. ۴۳
تشه.. ۴۵
ته او هره شپه.. ۴٦
ګناه او وياړ.. ۴۷
هغه ښکلې تللې ورځې.. ۴۸
خندا.. ۵۲
زه خوشال...
۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟ ۵۸
د خپلې کلیزې له ویرې ٦١
تا ته! ٦٣
یوه بله عاشقانه ٦٣
بیرغ او ډیوه ٦٦
د شاعر آزار وهلې ته! ٧٠
دغه بې غمه خلک ٧٢
املا ٧۵
د ولسمشر لومړی فرمان ٧٧
ګوتمی ٧٨
ډایناسوران څه شول؟ ٨٠
ډبرې ٨٣
زما جېلوانې! ٨٧
زمزمه ٨٩
ژونـد ٩١
سـاړه ٩٦
ستا د کر کې په شپېلو کې ٩٧
ستا له یادونو سره ١٠٢
باران باران غزل ١٠٦
سرچپه ١٠٧
سنګسار ١١١
د پېړۍ شرم! ١١٢
سیګار ١١۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره‌شپه ۱۱۸
لمبه، لمبه‌نڅا ۱۱۹
شمعه او شیشه ۱۲۱
شپېه ۱۲۳
شینشوبی ۱۲۴
غږدې ۱۲۵
د باران په‌تمه ۱۲۸
غزلګی ۱۲۹
تودوخه ۱۳۰
فلسفه ۱۳۳
قیامت ۱۳۴
شپه او ګلغوټۍ ۱۳۷
ګلغوټۍ ته‌اوومسرود ۱۴۱
ګلغوټۍ ۱۴۹
ګُلبیتونه ۱۵۲
پوهه‌لانېمګړې ده ! ۱۵۳
کمپاین ۱۵۵
باران ، کورمه ، کوچې ۱۵۶
هېواد مې ۱۶۲
له‌تانه‌بېرته تاته ! ۱۶۳
مرکه ۱۶۷
مزل ۱۷۰
د اوبو ژرنده ۱۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست ۱۷۳
بهانه ۱۷۴
یوازېتوب ۱۷۶
مور ته سرود ۱۷۷
ستا تر کلیزې یوه اونۍ وروسته ۱۷۹
هر څه دواک لپاره ! ۱۸۱
یاد ۱۸۳
نوروز ته سرود ۱۸۴
زما د خوبونو غلې ته! ۱۸۶
مننه! ۱۸۸
خبرونه ۱۸۹
هاغې تللې ته سرود ۱۹۱
(هېڅ) نه شته! ۱۹۶
هېریادونه ۱۹۸
واټ ۱۹۹
دا مې غر دا مې شودیاره ۲۰۱
ورک غمی ۲۰۷
افغانستان ۲۱۳
یوه مړاوې ژمنه ۲۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (ډاکتر محمد یعقوب پتیالي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له شاعر او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د پنځولو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

■ ■ ■

دسرو گلو نخا وه په ښېو کې گلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې گلغوټۍ

سهار یې پرانیستله چې تنۍ دگریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې گلغوټۍ
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې گلغوټۍ
جلوه وه دجنت زموږ پر زمکه گرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پرېښتو کې گلغوټۍ
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په ورمو کې گلغوټۍ

هغه دې په یادیږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنگونو په پردو کې گلغوټۍ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library